

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

CHINESE GRAFSCHENNERS

N° 2604

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

---

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

Chinese grafschenners

HOOFDSTUK I

EEN MILJOENENBUIT

Omstreeks de tijd, dat John Raffles alias Lord Edward Lister, met zijn vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, na hun avontuur bij de zonnepriesters, op weg waren naar Hongkong, had de beruchte plundering plaats van het graf van keizerin Tsoe-Shi, bijgenaamd « De Oude Boeddha », waarbij de rovers met een buit van miljoenen dollars verdwenen.

In het kort had zich de zaak als volgt toegedragen.

Niet ver van Shangai bevindt zich de laatste rustplaats van de Chinese keizers, die daar sinds eeuwen hun laatste slaap slapen. Tsoe-Shi ging, ongeveer vijfentachtig jaar geleden haar voor-

gangers gezelschap houden. Na haar kwam er nog naar een keizer en toen vaagde de revolutie met een slag, in het achterlijke China alles weg wat aan het keizerschap herinnerde en ook in dit onmetelijk rijk werd de republiek gesticht.

De oude keizerin werd begraven met een praal, waarvan wij, als westerlingen, ons nauwelijks een voorstelling kunnen vormen. In de grafkelder, die haar stoffelijk overschot, dat natuurlijk gebalsemd was, moest beschutten, werd een enorm fortuin aan allerlei edelstenen en parels opgestapeld.

Op een nacht drongen bandieten de grafkelder binnen, wisten ook de bin-

nenste kelder binnen te komen, haalden de kist, waarin de mummie lag, naar buiten, braken die open, gooiden ruw en zonder enige eerbied, het lichaam van de Oude Boeddha op de koude harde grond en begonnen het snel te plunderen, waarschijnlijk bang om gesnapt te worden, want zij lieten nog heel veel achter, maar zij maakten zich toch uit de voeten met een buit, die door kenners en geschiedkundigen op niet minder dan vijftien miljoen dollars werd geschat.

In ons laatste nummer heeft U kunnen lezen hoe Raffles en zijn beide vrienden op het nippertje konden ontkomen uit de handen van de zonnepriesters. Na een lange gevaarlijke tocht door het woeste Chinese binnenland bereikten zij na enige weken de grote havenstad Shanghai. Daar konden zij, na niet weinig moeilijkheden met de autoriteiten, sloop gaan naar Hongkong. Aan boord maakte Raffles kennis met twee wonderlijke mensen, nml. de natuurkundige, professor Winkler, een vrij zonderling figuur en zijn doortastende dochter Jane, met wie hij van plan was, samen met Henderson en Brand, de eerste de beste boot te nemen, die naar het vaderland vertrok.

Dat het heel anders zou lopen, was alleen maar te danken aan het korte berichtje, dat toevallig door de marconist van het schip opgevangen werd. Dit bleef niet geheim en onder de passagiers vormde het 't onderwerp van levendige gesprekken.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen het bericht werd opgevangen.

Brand zat naast Raffles op een stil plekje van het glad geboende achterdek op een eenvoudig vouwstoeltje, en zei toen, half lachend:

— Nu, de rovers zullen niet ver komen met hun buit.

— Waarom dacht je dat? vroeg Raffles starend over de donkergele, zachtjes deinende golven van de zee, waarover zij voeren.

— Vrij eenvoudig, omdat zij bij de eerste poging om die juwelen van de hand te doen, gepakt zullen worden. O-

ver heel China, ja over de hele wereld is het bericht nu al verspreid, nog geen halve dag na de roof en iedere juwelier zal wel goed uitkijken.

— Ongetwijfeld, maar zal iedere juwelier ook uitkijken om de dieven in de kraag te laten pakken? vroeg Raffles spottend. Daar draait de zaak om. Ik weet, dat de meeste juweliers en wel negenennegentig procent volkomen betrouwbaar zijn, maar de ene op de honderd kan de zaak voor de politie bederven.

— Dan zouden de bandieten toevallig net die ene tegen het lijf moeten lopen, meende Brand.

— Of opzettelijk, Charles. De grafschenners kunnen wel opdracht voor dat schandelijke werk hebben gekregen. En ik betwijfel, of zij wel zo snel gepakt zullen worden. China is zo reusachtig groot en de middelen om er zich tijdelijk verborgen te houden zijn bijna onbeperkt. Een Chinees is geduldig en kan, als het moet, wachten. Nu, wij zullen er later nog wel van horen.

Hij was opgestaan, liep een paar keer heen en weer over het dek, keek naar de zee en toen naar de lucht en zei:

— Het weer gaat veranderen. Ik hoop dat wij de haven bereikt hebben, voor de storm opsteekt.

— Maar het ziet er helemaal niet naar een storm uit, protesteerde Brand. De zon schijnt, het is bijna windstil, en er is bijna geen wolkje te zien.

— Maar die paar wolkjes betekenen niet veel goeds, Charles, antwoordde Raffles. Ik ken de Gele Zee en haar verrassingen. Binnen twee uren kan er een geweldige storm opsteken.

En Raffles kreeg gelijk. De kleine wolkjes werden groter, werden donkerder en kregen valsgele randen. De zon verdween er achter, de wind stak met de minuut feller op en groeide binnen het half uur aan tot een van die tyfoons, die alle schepen zo snel mogelijk een haven doen opzoeken.

Dat probeerde ook hun schip, maar binnen een kwartier had de kapitein wel gezien dat het onmogelijk zou zijn en hij koos, zo vlug hij maar kon, een veilige toevlucht in een kleine, goed be-

schutte kreek, waar nog net genoeg water stond om het schip de gelegenheid te geven behoorlijk te kunnen ankeren. Een dubbele muur van klippen scheidde deze langwerpige inham van de zee en vier dagen lang zagen de opvarenden hoe de golven met verschrikkelijke kracht braken op die natuurlijke dam; bijna vier dagen was de nacht nauwelijks donkerder dan de dag en werd het zware schip zelfs in dat rustige binnenwater, heen en weer gemeten aan zijn vier zware ankerkettingen.

Op de vijfde dag eindelijk kon men die veilige ligplaats pas verlaten en de kreek uitvaren. De zee was nog steeds onstuimig, maar het gevaar was geweken. Laat in de namiddag van die dag voer het schip de haven van Hongkong binnen, de formaliteiten werden vervuld, de douane, de dokter, de havenmeester kwamen aan boord en toen pas werden de loopplanken uitgelegd en konden alle passagiers na een reis met onaangename verrassing weer aan land gaan.

Professor Winckle had alweer zijn optimistische wereldbeschouwing teruggevonden en nam met zijn dochter zijn intrek in een van de grote hotels, na Raffles eerst te hebben uitgenodigd, de terugreis naar Engeland aan boord van hetzelfde schip te maken, dat over vijf dagen zou vertrekken.

Raffles beloofde dit en nam met Brand zijn intrek in hetzelfde hotel, aangetrokken tot het dappere meisje, dat haar vader op al zijn onderzoekstochten vergezeld had en tot de wonderlijke geleerde, die een zeer knappe man was en eigenlijk tegelijkertijd een soort kind.

Er gingen vier dagen voorbij, die men doorbracht met tochtjes in de omgeving en de bezichtiging van enkele merkwaardige gebouwen, toen er iets gebeurde, dat plotseling de plannen van Raffles veranderde.

De twee vrienden waren die middag alleen en zouden nog een paar inkopen doen voor de terugreis. Brand was in een zonnig humeur, nu hij het vooruitzicht had op een rustige zeereis, na

een reeks van vermoeiende en gevaarlijke avonturen, die al maanden geleden begonnen waren met de tocht met hun vliegtuig, waarvan de verbrande overblijfselen nu ergens in de buurt lagen van een Chinees klooster, in het hartje van de zandwoestijn.

De twee vrienden liepen in het hartje van de Chinese wijk, waar Raffles een paar echte, oude vazen hoopte te kunnen kopen, en slenterden langzaam door een van de smalle straten met hun ongelijk plaveisel, hun kakelbonte uithangborden en hun stil voorbij schuivende bewoners. Hij keek scherp naar een man in westerse kleren, die een uitstalling van oude wapens bewonderde en toen weer langzaam verder liep.

Brand had die beweging echter duidelijk gezien en het schokje gevoeld bij Raffles, toen hij die man zag.

De vreemdeling was goed gekleed, in een zomerkostuum van uitstekende snit, vrij groot, tamelijk mager en met een scherp getekend gezicht, waarin een grote, sterk gebogen neus het eerste opviel. Zijn ogen waren lichtgrijs en stonden dicht bijeen, wat aan zijn gezicht een eigenaardige, vogelachtige uitdrukking gaf.

Hij had zijn handen op de rug en met de ene liet hij zachtjes een wandelstok van dik rotan met een haak heen en weer schommelen.

Brand keek Raffles verwonderd aan, toen hij de uitdrukking op zijn gezicht zag en wilde iets vragen, maar Raffles zei kortaf:

— Straks.

Zij liepen nog een pas of veertig verder en toen ging Raffles zelf voor een uitstalling van aardewerk kijken, alsof hij al zijn aandacht vestigde op die mooie vazen, schotels en kannen.

In werkelijkheid keek hij echter scherp naar de man met het vogelgezicht, totdat Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen en nu vroeg:

— Naar wie kijk je toch zo? Wie is die man?

— Herken je hem niet?

In plaats van te antwoorden, keek Brand nu ook met de grootste aandacht

van opzij naar de man met het geruite pak en antwoordde toen aarzelend:

— Herkennen, kan ik niet direkt zeggen, maar ik heb toch de indruk alsof ik dat gezicht al eens eerder gezien heb en nog niet zo lang geleden.

— Zes maanden ongeveer, Charles.

— En waar dan? Wacht eens, toen waren wij nog in New York.

— Daar was het ook. Ik zal je niet langer in onzekerheid laten, beste kerel. Die man heeft een merkwaardig beroep, dat, geloof ik, alleen in het land van de dollar reden van bestaan kan hebben. Bovendien is hij ook lid van een smokkelaarsbende. Dat is maar een ordinair vak. Het is waar, dat wij hem juist in die hoedanigheid ontmoet hebben. Pas later hoorde ik wat zijn bijvak is en toen bleek dat deze bijverdienste veel belangrijker is dan wat hij zelf ten onrechte als zijn hoofdberoep beschouwde.

— Wat is dat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De man is opkoper van gestolen goed. Maar vergis je niet, hij is geen heler in de gewone betekenis van het woord. Hij werkt alleen maar in het groot. De mensen, die hem in de arm nemen, zijn de schatrijke en op dat punt volkomen gewetenloze Yankees, die een particuliere verzameling aanleggen van kunstschaten en die kost wat kost hun collectie zo uitgebreid mogelijk willen maken. Het is algemeen bekend, dat sommige van die lui kunstwerken in hun bezit hebben, die zonder meer gestolen zijn uit musea of van andere verzamelaars. Meestal verstoppen ze die gestolen dingen, dikwijls slechts totdat de diefstal verjaard is en dan nemen zij ze brutaalweg openlijk in hun verzameling op. Ook komt het natuurlijk wel voor, dat een Amerikaans miljonair iets koopt, waarvan hij beslist niet weet, dat het gestolen is en het dan eerlijk teruggeeft. Het is nog niet zo lang geleden, dat Pierpont Morgan, onmiddellijk een Frans Hals teruggaf, toen het bekend

werd, dat het stuk gestolen was uit het museum in Haarlem in Holland, ofschoon hij er twintigduizend dollar voor had moeten neerleggen. Verder is het bijna zeker, dat de beroemde tiara uit het Louvre, die ongeveer zestig jaar geleden gestolen werd, lange tijd vertoefd heeft in het geheime museum van een Amerikaanse snob. De gestolen kunstwerken, in handen van Amerikaanse miljonairs, vertegenwoordigen een bedrag, dat in de tientallen miljoenen loopt. Natuurlijk stelen zij ze zelf niet en er zijn dus bemiddelaars nodig, die contacten hebben met handige beroeps- of gelegenheden. Wel, Duke Flannagan, is er een.

— Maar wat voert hij hier dan uit? vroeg Brand verbaasd.

— Vraag je dat nog? Hij is hier als de aagier op het slagveld. Kom, Charles, trek niet zo'n onnozel gezicht. Denk eens aan de grafkelder van keizerin Tsoe-Shi. Daar staat de aanleiding, in dat mooie, geruite pak.

— Je denkt dus, Edward, dat de een of ander rijke Amerikaan hem opdracht heeft gegeven, om zich meester te maken van de juwelen van de dode keizerin en haar graf te schenden?

— Ja, Charles, maar kijk uit, natuurlijk niet op deze manier, dat doet een nette miljonair niet. Hij doet net alsof hij Flannagan helemaal niet kent.

Die heeft aan een half woord al genoeg. Dat hij in verband staat met de roef uit de grafkelder, twijfel ik geen seconde aan. Wij kunnen ons trouwens meer zekerheid verschaffen.

— Hoe is dat mogelijk, als wij morgen naar Londen vertrekken?

— Dat zou inderdaad moeilijk te combineren zijn, Charles, en daarom vertrekken wij morgen niet naar Londen, maar blijven hier.

Brand slaakte een klaaglijke zucht, hief toen zijn gebalde vuist op in de richting van de niets vermoedende bemiddelaar en gromde tussen de tanden:

— Kerel, als ik je in mijn vingers had.

HOOFDSTUK II

DE CONNECTIES VAN MIJNHEER FLANNAGAN

De volgende morgen deden Raffles en Brand, professor Winckle en Jane uitgeleide. Het meisje was erg teleurgesteld, dat de beide mannen niet zouden meegaan en liet zich alleen troosten door de belofte van Raffles, dat hij haar vader en haar een bezoek zou brengen, zodra zij weer te Londen terug waren. Hij had dringende zaken voorgewend, die hem nog minstens veertien dagen in Hongkong hielden.

Zij hadden nu het schip moeten verlaten en stonden op de kade en zagen hoe de zware trossen werden losgemaakt, hoe de loopbrug werd ingehaald en hoe het trotse, geweldige zeekasteel zich losmaakte van de steiger en langzaam weggleed, terwijl de kleine Jane met een bleek gezicht over de verschan-sing leunde en met haar zakdoek zwaaide.

Zij keken nog lang het schip na, tot dat zij geen afzonderlijke personen meer konden onderscheiden en het gezicht van Brand stond allesbehalve opgewekt, toen hij mopperde:

— Daar gaat ons schip.

— Denk maar aan de opwindende tijd, die wij tegemoet gaan, Charles.

— O ja, wat dat betreft, daaraan twijfel ik geen ogenblik. Opwindend zal die tijd zeker wel zijn, antwoordde Brand met een scheef lachje. Aan opwinding zullen wij geen gebrek hebben. Het is

maar de vraag, of wij het er levend afbrengen.

Raffles haalde zijn schouders op en zei met een wrang lachje:

— Alsof dat zo iets kostbaars is. Maar kom op, niet zo pessimistisch. Wij zullen eens kijken of onze vriend Flannagan nog altijd logeert in dat kleine hotel, waar we hem gistermiddag hebben zien binnengaan.

— Maar is deze onderneming werkelijk wel de moeite waard, Edward? vroeg Brand enigszins wanhopig.

Raffles gaf geen antwoord, maar glimlachte. Hij trok Brand met zich mee over het nu verlaten terrein van de scheepvaartmaatschappij, ging door het hoge hek en bracht hem naar een klein, rustig café.

Hij ging daar zitten, onder het zonnescherm, haalde de Shanghai Times uit zijn binnenzak, vouwde het blad open en begon toen glimlachend:

— Je vroeg net, Charles, of het werkelijk wel de moeite waard was. Luister maar even, dan kun je op die vraag zelf antwoord geven.

Raffles zocht even in het blad en begon toen, terwijl Brand eerst tamelijk ongeduldig, daarna verwonderd luisterde:

— Wanneer ik je al die schatten opsom, Charles, dan zou je je in de verhalen van quizend en een nacht wanen.

Je herinnert je het verhaal van Aladins wonderlamp? Wat hij zag, na de geheimzinnige lamp te hebben gewreven, dat is in werkelijkheid te zien geweest in het graf van de oude keizerin Tshoe-Shi. Bij haar leven al wist haar vertrouwde eunuch, Li-Lien-Ying, die bijna de macht had van een onderkoning, een geweldig fortuin te verzamelen maar ook voor zich zelf. Een bloedverwant van hem nu heeft in een Chinees blad verteld, hoe de keizerin begraven werd en daarbij een lijstje gevoegd van de sieraden, die men haar op de reis naar de eeuwigheid had meegegeven en er is geen reden, om aan de nauwkeurigheid daarvan te twifelen, want die mijnheer Li-Lien-Ying was een erg nauwkeurig man en heeft zijn hele leven lang een boekhouding bijgehouden op een manier, die een accountant hem niet zou verbeteren.

— Edward, maak mij niet zo nieuwsgierig, zei Brand lachend.

— Nu dan, op de bodem van de kist, dus onder het lichaam, lag een matras van gouddraad en met parels doorweven van twee handpalmen breed. Op dat matras lag een geborduurd kleed, van de kostbaarste zijde en ook dat was met parels omzoomd. In het midden was van parels het gelaat van de Boeddha gevormd. Bij het hoofdeinde was een diadeem neergelegd van aspis in de vorm van ineengestremgelde lotusbladen. En aan het voeteinde lag net zo'n diadeem, maar die had de vorm van een ontbloeide lotusbloem. Het doodskleed was rijkelijk met gouddraad geborduurd en een soort jasje zonder mouwen, dat men de dode had aange-trokken, was weer zwaar bezet met parels. Een parelsnoer was negen keer om het lichaam gewikkeld en aan weerszijden, langs de armen, lagen achttien Boeddhafiguurtjes, alle in randen van parels. Maar bedenk wel dat, volgens het boek van de eunuch, al die dingen doodsgeschenken waren van particulieren en die dus niet voorkomen op de officiële lijst van sieraden.

— We zijn er dus nog niet? vroeg Brand verbluft.

— Nog lang niet. Luister maar. Naast

het hoofd lagen Boeddha-figuurtjes van goud, jaspis en diamanten, niet minder dan honderd en acht. Dan lagen er naast het lichaam tweehonderd vruchten gestrooid, zoals meloenen, perziken, peren en abrikozen, die geslepen waren uit jaspis en andere halfedelstenen. Links was een juweel in de vorm van een lotuswortel gelegd en rechts een prachtige koraaltak. De rest van de kist was gevuld met edelstenen en er overheen lag een weefsel vol parels. En op het ogenblik, dat men de kist zou sluiten, legde een nietgenoemde prinses er nog een diadeem in met acht galopperende paarden en nog een tweede van achttien gouden Boeddha-figu-ren.

— Dat is niet kinderachtig, riep nu Brand uit.

— Li-Lien-Ying heeft de waarde ervan proberen te schatten, Charles. Ik zal je de bijzonderheden besparen: Laat ik maar direkt tot het totaal komen en je alleen maar zeggen, dat de waarde van het lange parelsnoer, dat om het lichaam gewikkeld was, op anderhalf miljoen pond sterling werd geraamd. In totaal alles bij elkaar geteld, komt onze eunuch op een zes en een half miljoen pond sterling.

— Geweldig. En is dat allemaal verdwenen?

— Niet alles, maar toch een groot deel. Daarbij zijn natuurlijk ook voorwerpen, die op de eerste plaats waarde hebben als kunstschaten en daar is het de Amerikaanse parvenus meestal om te doen. Onze vriend Duke Flanagan weet dat evengoed als ik, maar hij weet nog heel wat meer, hij weet waar hij de gestolen waar kan vinden.

— Je bent dus echt van plan hem te volgen?

— Inderdaad, Charles! antwoordde Raffles bijna plechtig, de krant weer in zijn zak stekend. Het is niet alleen mijn bedoeling, een laffe lijkschennis te wreken. Als hier gestraft moet worden, dan moet de Chinese regering dat maar doen, maar ik vind het denkbeeld, dat daar in die doodkist miljoenen nutteloos blijven liggen, onverantwoord in deze tijden van armoede in vele krin-

gen. Wat valt er met zes miljoen pond sterling al niet te doen, ik bedoel niet door het zonder meer weg te geven, maar in de vorm van werkverschaffing, ontginning van woeste gronden, bosaanplant. Maar op de eerste plaats wil ik te weten zien te komen, wie het heerschappij is, dat Flannagan opdracht gaf, die schatten in zijn bezit te krijgen. Ik denk, dat het hem om een of hoogstens een paar voorwerpen te doen is en dat het hem niets kan schelen, wat Flannagan met de rest doet. Die kan op zijn beurt, tegen de grafschenners gezegd hebben, dat hij dit of dat stuk moest hebben, laten wij zeggen de diadeem met de acht galopperende paarden, maar toen zij eenmaal binnen waren, hebben de grafschenners het er niet bij gelaten, en zijn, als ik het zo zeggen mag, voor eigen rekening gaan gappen.

— Edward, dat is toch maar een idee.

— Inderdaad. Mogelijk is Flannagan alleen toevallig hier. Maar dat zal dan gauw genoeg blijken, maar waar die aasvogel neerstrijkt, is dat in de buurt van een goede buit.

Brand zuchtte even en zei, met een trieste blik in de richting van de havens:

— Je zou, geloof ik, in staat zijn die Flannagan naar Amerika te volgen, als het nodig was.

— Zonder twijfel, Charles. En ik kan je de verzekering geven, dat het nog de moeite waard zou zijn ook. Maar zover zijn we nog lang niet. Wij zullen eerst eens uitgaan op bruikbare vermoedingen, want daarmee is het treurig gesteld en ik zal die zeker nodig hebben.

— En denk je die werkelijk hier in Hongkong te zullen vinden? vroeg nu Brand ongelovig.

— Wacht maar eens, Charles, waar schuwde Raffles. Hongkong is een miljoenenstad en er is absoluut niets wat je hier niet zoudt kunnen kopen. Niets, begrijp je me? Of het nu een prachtige, splinternieuwe auto van het duurste merk is, of het leven van een mens, die je in de weg staat, net zo goed als een zeewaardig jacht, of kleren voor een bedelaar, als je die toevallig nodig

mocht hebben. Ik weet zeker, dat een korte wandeling in de inlandse wijk toch wel het nodige nut zal hebben.

Raffles liet geen tijd verloren gaan en verliet spoedig met Brand het koffiehuis om de nauwe straatjes van de Chinese wijk op te zoeken. Om Flannagan hoefden zij zich voorlopig geen zorgen te maken, die zou hen niet kunnen ontsnappen.

De middag daarvoor had Brand hem al net zo lang moeten volgen, totdat hij wist waar de Ier logeerde. Deze bleek zijn klein logement verwisseld te hebben voor een uitstekend eersteklashedotel, dat nauwelijks honderd passen verwijderd was van het luxe hotel, waar Raffles en Brand hun intrek hadden genomen. Een onderzoek van een paar seconden in het vreemdelingenregister vertelde hem, dat de opkoper zich niet gegeneerd had zijn ware naam op te geven. Hij voelde zich blijkbaar volkomen veilig voor alle mogelijke verdere dingen.

Van dat ogenblik af had Henderson de taak van Brand moeten overnemen en dat was minder gemakkelijk, want hij viel direkt op door zijn reusachtige gestalte.

Hij wist echter een schuilplaats te vinden, waar hij de ingang van het grote hotel ongezien in het oog kon houden en de brave kerel zat daar nu al een paar uren als een spin in het midden van haar web en hij had opdracht gekregen Flannagan op een veilige afstand, zo mogelijk ongemerkt en ieder uur telefonisch rapport uit te brengen naar het hotel Majestic.

Dat was juist gebeurd voor de twee vrienden professor Winckle en zijn dochter naar de boot zouden brengen en voordat hij naar de Chinezenstad ging, gaf Raffles Henderson telefonisch zijn instructies.

Kort na de middag zou Brand hem gaan aflossen op die vervelende, moeilijke uitkijkpost.

En terwijl Raffles blijkbaar volkomen onbekommerd en opgewekt over de smerige keien in het hartje van de Chinezenwijk heenstapte, kon Brand het niet laten argwanend om zich heen

te kijken, want hij wist zelf niet hoe het kwam, maar hij voelde zich verre van gerust en dat gevoel had hij gekregen, hetzelfde ogenblik, dat Raffles zijn plannen had verteld tussen beide te komen in de transactie tussen Flannagan en de nog onbekende dief of de dieven van de schatten van keizerin Tsoe-Shi.

Het was hem alsof al die Chinezen, die daar geruisloos voorbijgleden, met een schuin oogje naar hem keken. Raffles echter lette hier helemaal niet op, maar keek alleen naar de uitstallingen van de kleine, meestal donkere winkeltjes, totdat hij gevonden had wat hij zocht, de winkel van een pruikenmaker, die hem, nadat hij en Brand naar binnen waren gegaan, grijnslachend mededeelde, dat diezelfde winkel daar al driehonderd jaar bestond en dat al die jaren zijn geslacht er hetzelfde bedrijf in had uitgeoefend, dat van pruikenmaker en haarkunstenaar. Raffles luisterde toe, zo hoffelijk, alsof hij zelf een Chinees was, kocht wat hij nodig dacht te hebben en vertrok weer. Maar Brand had het onaangename gevoel, dat de zwarte ogen van de pruikenmaker twee dolken waren, die nog in zijn rug priemden, toen hij allang het nauwe smerige straatje was uitgelopen.

Hij keek zelfs een paar keer achterdochtig om, totdat Raffles, aan wie niets ontging en onmiddellijk begreep, wat er in Brand omging, spottend vroeg:

— Zie je spoken op klaarlichte dag? Krijg ik straks te horen, dat juist die pruikenmaker een medeplichtige is van de grafrovers, dat hij ons plan kent, ons zal verraden, of misschien vannacht door de schoorsteen komt, om ons eigenhandig de keel af te snijden?

— Het zou mij niets verbazen, Edward en je drijft ten onrechte de spot met me, want jij zelf hebt me wel eens verteld, dat de Chinezen honderden geheime verenigingen hebben...

— Dat is ook een bekend feit, beste kerel, maar ik kan mij niet herinneren gezegd te hebben, dat alle leden van die vereniging helderziende zijn. Kom aan, dit is Hongkong, Charles en het

graf van de oude Boeddha bevindt zich ten noorden van Shanghai. Deze man was werkelijk een eerzaam pruikenmaker en niets anders en het lijkt mij onwaarschijnlijk, dat het toeval zijn grapjes zou overdrijven en ons binnen zou laten stappen bij een lid van een grafschendersbende. Als het nog een handelaar in valse of echte oudheden was geweest.

Brand bromde iets en gaf geen antwoord. Hij was niet overtuigd en toch voelde hij, dat hij wel wat te ver was gegaan. Maar die smerige donkere Chinese stad, met haar nauwe sloppen en haar sluipende bewoners, waarvan er velen inderdaad alles-behalve vriendelijk naar de beide blanken keken, maakten hem weliswaar niet bang, maar oefenden een eigenaardige, onaangename invloed uit op zijn zenuwen. Het was alsof hier een gevaar dreigde, dat hij geen naam wist te geven, maar dat steeds om hem heen zweefde.

Raffles kocht in een ander winkeltje nog een paar verfstoffen van inheemse soort, in een derde wat terpentijn en enige fijne penseeltjes, zoals ze gebruikt worden bij het beschilderen van het beroemde Chinese aardewerk, in een vierde naaigerei, sterk garen en nog wat andere dingen en toen keerden zij pas terug naar de Europese wijk, die men gerust de Engelse wijk mag noemen, want ook hier hebben de zonen van John Bull zich handig op de voorgrond weten te schuiven en hun pakhuizen, banken, hotels, fabrieksgebouwen en kantoren overheersen die van alle andere naties, Amerika inclusief.

Het was intussen bijna vier uur geworden, toen Brand pas de wacht kon overnemen van Henderson, die geduldig als een kat op zijn post was gebleven en maar een keer gelegenheid had gehad die te verlaten, toen Flannagan voor een uur het hotel verliet, om zich te verfrissen in het open zwembad, aan een zijtak van de rivier.

Niet bepaald opgewekt nam Brand plaats op dezelfde stoel, waarop Henderson al die uren gezeten had, voor het raam van een Chinees restaurant, dat echter geheel was ingericht voor

het bezoek van westerlingen. De eigenaar en de kelners waren allemaal Chinezen en men kon er naast de gewone gerechten ook allerlei inheemse heerlijkheden krijgen, van zwaluwnestjes tot haaienvinnen toe.

Brand moest tot zes uur wachten, voor hij in actie kon komen en toen dit feit zich plotseling voordeed, had hij juist iets te eten willen bestellen, want zijn maag begon te rammelen.

Daar werd een stokje voor gestoken doordat plotseling Flannagan te voorschijn kwam, naar links en naar rechts keek en toen een taxi riep.

Brand had nog net de tijd zijn vertering te betalen, naar buiten te rennen en op zijn beurt een Chinese chauffeur te wenken, die nog net op tijd kwam om het voertuig, waarin Flannagan wegreed, te kunnen volgen.

Brand had een voor gevoel, dat deze rit een betekenis moest hebben, dat deze avond waarschijnlijk beslissend zou zijn. Hij had niet de gelegenheid kunnen vinden, Raffles telefonisch te waarschuwen, want daarvoor was alles te snel gegaan, maar hij hoopte het straks nog te kunnen doen.

De auto reed vrij snel over de uitstekend geasfalteerde, brede straten, totdat zij de grens van de Chinese wijk bereikten.

De chauffeur stak zijn hand naar achteren, opende het portier en zei lakoniek:

— Auto, die voor ons uitrijdt, staat hier stil.

— Stapt er iemand uit? vroeg Brand.

— Lange heer is uitgestapt.

— Dan zal ik ook wel moeten uitstappen, zuchtte Brand en hij voegde de daad bij het woord, hield zijn geld klaar, keek Flannagan even na, half verborgen door zijn eigen taxi, zag dat deze afrekende en te voet verder ging en volgde snel zijn voorbeeld.

De fooi viel tamelijk groot uit, maar het jonge mens met het gele, ondoorgrondelijke gezicht achter het stuur, toonde geen enkele reactie, maar reed snel weg, sneller dan een oosterling zich doorgaans beweegt.

Brand volgde Flannagan op een af-

stand van een meter of vijftig. Hij was weer een beetje gerustgesteld toen de Ier door zijn hele manier van doen duidelijk bewees, dat hij niet het flauwste vermoeden had, dat hij gevolgd werd.

Hij droeg een donker pak, een donkere regenjas met wijde zakken en een hoed. Blijkbaar kende hij hier heel goed de weg en hij scheen ook een bepaald doel te hebben, want hij liep snel door en was al vlug in een warnet van kronkelende straten aangeland, waar men bijna uitsluitend Chinezen aantrof.

De schemering was al gevallen en tussen deze hoge, smalle huizen, in deze nauwe straatjes, was het al bijna donker.

Brand moest dus iets vlugger lopen, wilde hij Flannagan niet uit het oog verliezen.

Hij liep echter heel zacht, dat wist hij, op zijn gummizolen. De man voor hem was zich van niets bewust en ging verder. Na ongeveer een kwartier, sloeg hij de hoek van een nauwe steeg om en ging een huis binnen. Het gebeurde zo snel, dat Brand nog maar net de tijd had om hem te zien verdwijnen door de smalle, roodgeverfde deur.

Hij keek om zich heen, om een winkel te zoeken, waar hij zou kunnen opbellen. Hij had juist een apoteekje in het oog gekregen, toen hij een eigenaardig, zacht fluitend geluid hoorde.

Hij had nog niet eens de tijd die indruk te verwerken, toen er een heel andere zich aan hem opdrong en zijn gedachten weer in een heel andere richting voerden. Het was de indruk van een scherpe pijn in zijn hals en een venijnige druk op zijn strottenhoofd.

Met een onwillekeurige beweging bracht hij snel de rechterhand naar zijn keel en hij voelde nog dat zijn vingers daar een sterk, dun koord ontmoetten.

Toen werd hij onweerstaanbaar achterover getrokken, half stikkend en bijna bewusteloos.

Hij meende nog te voelen, dat hij van de grond werd opgetild en toen verdween zijn bewustzijn in een soort rode, golvende mist, die voor zijn gesloten ogen op en neer deinde als een door de wind bewogen zee.

HOOFDSTUK III

HET OORDEEL VAN MIJNHEER FLANNAGAN

Duke Flannagan zat helemaal alleen in een klein, donker, smerig kamertje, van een van de oudste huizen van Hongkong, dat alleen maar verlicht werd door een petroleumlamp, met ijzeren kettingen aan de houten zoldering, een van die afschuwelijke dingen, zoals ze nog geen dertig jaar geleden bij duizenden verkocht werden in de goedkope bazars.

Het was een echt westers product. Er was trouwens in het kleine vertrekje nu echt niets, dat eraan herinnerde, dat men in een Chinese kamer zat. Het enige was feitelijk de fijn gevlochten mat op de vloer en de vorm van de kleine vensters, zo hoog boven de grond, dat men moest gaan staan en dan nog tamelijk lang zijn, om over het kozijn heen naar buiten te kunnen kijken.

Er stond een vrij zware tafel in het midden, met drie ongelijke stoelen er omheen, en op een van die stoelen zat Flannagan, een beetje achterover op de twee achterste poten van het meubel en maakte zijn nagels schoon.

Hij leek volkomen op zijn gemak, maar zijn scherpe ogen gingen voortdurend naar de enige deur en nu en

dan hief hij snel het hoofd op om te luisteren.

Hij legde nu even het houtje weg, waarmee hij zijn nagels zat schoon te maken, stak tegelijkertijd zijn handen in de ruime buitenzakken van de overjas, die hij had aangehouden en toen ze bijna onmiddellijk weer te voorschijn kwamen, omklemden die beide handen ieder een stevige browning.

Hij keek er even grijnzend naar en liet ze toen met een tevreden gezicht weer verdwijnen. Vervolgens ging hij weer verder met de schoonmaak van zijn nagels.

Hij was daar nog geen vijf minuten mee bezig, of zijn scherp gehoor ving een gerucht op, dat hem weer deed opkijken en nu kwam er een glans van verwachting op zijn scherpe gezicht. De diepliggende ogen begonnen te schitteren. Hij bleef strak naar de deur kijken, met zijn handen heel dicht in de buurt van zijn zakken, totdat deze openvloog en twee Chinezen binnenkwamen, die als koelies gekleed waren, dat wil zeggen, met een linnen kniebroek en een kort vest van dezelfde stof over het naakte bovenlijf, die tussen zich in een bewusteloze blanke droegen, die kenne-

lijk weer bij kennis scheen te komen.

Achter dit groepje verschenen nog drie of vier andere Chinezen, in de dracht van hun land gekleed, met wijde broeken en gemakkelijk zittende hemden. Slechts een van hun echter, een al oudere man, had zijn prachtige staart, die hem tot bijna op de hielen hing, niet willen opofferen.

Alleen de twee koelies kwamen binnen en een van hun trok een stoel naar zich toe en zette de bewusteloze westerling daarop, die daar zat te knikbollen en moeite deed, zijn ogen weer open te krijgen.

Flannagan kwam half overeind, met een nijdige uitdrukking op zijn gezicht en een vloek op zijn lippen en riep ongeduldig.

— Wat moet dat betekenen? Wie is dat en wat moet die vent hier. Denk je soms dat ik mijn tijd niet beter kan besteden? Wat is dat?

— Wij hebben hem neergeslagen vlak bij het huis, mijnheer, antwoordde een van de koelies rustig. Po-Sing heeft hem met het zijden koord gevangen. Hij was u gevolgd.

Een ogenblik kwam er een woeste uitdrukking op het gladde, onverschillige gezicht van de Ier en hij herhaalde langzaam:

— Nageslopen? Wat is dat voor onzin? Wie is die man dan? Hoe wist hij wat ik hier kwam doen?

— Er zijn nog twee andere, mijnheer. Wij weten het zeker. Geloof u dat wij zulke dingen doen, zonder goed op te letten? Wij zijn sluw mijnheer en voorzichtig als slangen. Deze man heeft urenlang voor het raam zitten kijken van het restaurant tegenover uw hotel en toen u wegging, is hij u gevolgd in een taxi. En wij volgden hem weer, zonder dat hij het wist. Drie van ons hebben voortdurend uw hotel in de gaten gehouden.

Heel even verbleekte Flannagan bij de gedachte dat hij bespionneerd was en toen riep hij ongeduldig:

— Ik begrijp er nog niets van. Waarom zou die man mij gevolgd hebben? Zou hij wat in de gaten gekregen hebben?

De koelie, die het woord had gedaan en die goed Engels sprak, haalde zijn schouders op en antwoordde:

— Als u die man niet kent, mijnheer, dan kan dit alleen maar zijn, dat hij iets vermoedt van uw plannen en daar een stokje voor wil steken.

Opnieuw onderging het gezicht van de Ier een verandering. Er kwam een uitdrukking op van koude, meedogenloze wreedheid. Hij keek even naar het bleke gezicht en de vuurrode striem van de wurgkoord en zei toen, zijn schouders ophalend:

— Misschien is hij van de politie. In dat geval is hij lastig en moet hij worden opgeruimd. Ik laat dat aan jullie over. Laten wij het zekere maar voor het onzekere nemen en houd die vent bij mij weg, wie hij ook is. Bemoeials kan ik op het ogenblik in geen geval gebruiken. Maar wacht even, zijn jullie er zeker van dat Pa-Long met de spullen hier komt?

— Hij is er al, mijnheer, antwoordde de koelie, met een grijnslach. Hij wacht op uw bevelen.

— Laat hem dan hier komen, maar breng eerst die kerel weg. Doe met hem wat jullie willen, je kunt hem wat mij betreft ook weer vrij laten, als ik weer veilig op de boot zit. Dat lijkt mij het beste. Dan kan hij mij tenminste niets doen. Bewijzen heeft hij niet.

— Neen, maar hij vertrouwt u tenminste niet, ging een van de koelies voort. Hij kent u en hij weet van uw plannen.

Flannagan fronsde zijn wenkbrauwen, trommelde met zijn knokkels op de tafel, dacht even na en zei toen:

— Ik wil hier mijn handen niet aan vuil maken. Geen bloedvergieten, als het niet beslist nodig is. Als ik straks met Pa-Long tot een resultaat kom en dat is wel zeker, verdwijn ik direkt uit deze vervloekte stad. Overmorgen vertrekt er weer een schip naar Yokohama en vandaar kan ik onmiddellijk oversteken naar Honolulu. En eenmaal daar, ben ik zo goed als thuis. Ik kan daar ieder uur van de dag wel een schip naar Los Angelos vinden. En laat hij dan maar zien, dat hij mij inhaalt.

Houd hem maar vast, tot ik op de boot zit, dat is voor mij ruimschoots voldoende.

— Zoals mijnheer beveelt, zei de koelie en haalde zijn schouders op. Maar het zal niet zo gemakkelijk zijn, om hem hier vast te houden.

— Ik stel jullie aansprakelijk, wanneer hij ontsnapt, zei Flannagan koeltjes. En verdwijn nu met die lastpost, want ik wil hem niet meer zien. Jullie zouden iemands humeur bederven. Geef mij nog drie dagen, want dan kan mij niets gebeuren. Kan Pa-Long ook gevolgd zijn?

Het idee alleen al scheen zo grappig te zijn, dat de twee koelies even moesten grinniken. En toen zei de man, die het woord had gedaan :

— Pa-Long heeft veertig paar ogen, mijnheer. Hij ziet en weet alles. Hij is onze koning en wij knielen voor hem in het stof. Hij is wijs als een Boeddha, voorzichtig als een konijn, sluw als een tijger en sterk als een buffel.

— Dat doet mij plezier voor hem, zei Flannagan droogjes. Laat dat wonder dan maar vlug hier komen, want het bevat mij hier niets. En weg met die vent daar.

De twee koelies sjorden hun gevangene, die nog altijd versuft scheen te zijn, weer overeind, en droegen hem half de kamer uit en deden de deur weer dicht.

Flannagan bromde in zichzelf:

— Wat heeft dat te betekenen? Hoe kan iemand weten, of zelfs maar vermoeden wat ik hier kwam doen? Nooit neem ik iemand in vertrouwen en ik weet zeker, dat de blauwe jongens uit San Francisco niet eens op de hoogte waren van mijn vertrek, laat staan van mijn plan, om die duivel van een Pa-long een kleine opdracht te gaan geven. Nu het doet er ook niets toe en die schurken, die hem nu in handen hebben, zullen wel zorgen, dat hij het mij niet lastig maakt. Urenlang in een café gezeten om mij te bespioneren? Ik snap er geen fluit van. Als zij hem willen mollen, dan is dat hun zaak.

Hij lachte nog in zich zelf toen de deur al openging, zonder dat hij iets

gehoord had. Een kleine man kwam binnen, met brede schouders en kromme benen, die hem op een orang oetang deden lijken. Ook het brede gezicht met het lage voorhoofd en de diepliggende zwarte ogen wekten herinneringen aan die boosaardige bosbewoners, net als de te lange armen en de klauwachtige vingers.

Achter hem aan kwamen vier of vijf mannen, ook Chinezen, die even zacht liepen, en er even afstotend uitzagen, al waren zij dan niet mismaakt, zoals hun aanvoerder. Want het was Pa-Long, de leider van een der gevaarlijkste roversbenden in China, die daar was binnengekomen.

Hij knikte Flannagan als een oude bekende, tamelijk nors toe en smees toen een oude jutezak op tafel, waarin ook aardappelen of ook wel kolen vervoerd worden.

Hij nam de zak bij de twee punten en schudde de inhoud ervan op de houten tafel uit.

— Hier is het, zei hij kort.

De ogen van Flannagan begonnen te schitteren en even was hij enthoesiast.

Daar lag nu de beroemde diadeem van het zuiverste goud, versierd met de acht galopperende paarden langs de rand, ingelegd met juwelen, die hem rood, groen en blauw tegemoet glansden. Het kostbare sieraad, dat de onbekend gebleven prinses op het laatste ogenblik aan de dode keizerin op haar weg naar de Velden der Zaligen had meegegeven.

Een man als hij zag direkt, dat reeds dit ene stuk alleen al feitelijk niet te betalen was, niet alleen vanwege zijn gewicht aan goud en waarde van de edelstenen, maar in hoofdzaak wegens de onschatbare waarde, die het als kunstwerk en als antiquiteit bezat. Maar er was nog meer.

Daar lagen enige snoeren parels, daar lagen gouden Boeddhabeeldjes en weer andere, die kunstig gesneden waren uit ivoor, jaspis en melachiet. Daar lag ook de beroemde koraaltak, prachtig van vorm en van kleur en veel groter dan hij er ooit een gezien had.

Snel trok hij zijn gezicht weer in de

gewone plooi en probeerde onverschillig te zeggen:

— Je hebt je best gedaan, Pa-Long. Dit is natuurlijk lang niet alles wat je hebt buit gemaakt?

— U vroeg niet naar alles; u vroeg alleen dit, antwoordde de lijkenrover lakoniek.

— Inderdaad, je hebt gelijk, stemde Flannagan toe. Laten wij maar snel zaken doen en stuur je vrienden weg.

— Nee, zei Pa-Long rustig.

— Nee? herhaalde de Ier verbaasd. Waarom niet?

— Veiliger om het niet te doen, antwoordde de bandiet, even bedaard en keek de ander strak aan.

— Wat is dat, Pa-long? Vertrouw je me niet? riep Flannagan verontwaardigd.

— Chinees vertrouwt een westerling nooit, verzekerde Pa-long kalm. U hebt in iedere jaszak een pistool.

— Daar kun je geen aanmerkingen opmaken, Pa-Long. Ik ken dit huis niet en ik ben op alles voorbereid. Maar hoe weet je dat in 's hemelsnaam?

— Pa-Long heeft ogen, verzekerde de bandiet, schouderophalend. En bovendien niemand neemt het u kwalijk, dat u gewapend bent, maar Boeddha noemt voorzichtig onder de grote deugden. Wij hebben maar één leven te verliezen en vuurwapens bezitten wij niet, alleen goede messen.

— Nu, een goed mes kan op zijn tijd ook een woordje meespreken, zei Flannagan, in een poging om leuk te zijn. Laten die heren dan maar blijven. En laten we nu snel zaken doen, als je het goed vindt. Ik noemde je terloops al een prijs, een maand geleden. Wil je het ervoor doen?

— Dit alles? vroeg Pa-Long, op de tafel wijzend en met een boosaardige flikkering in zijn ogen.

— Laten we zeggen, vijftig duizend voor de paarden en nog eens vijftig-duizend voor de beeldjes en de koraaltak. De parels kun je houden, of ik moet ze voor een prikje kunnen krijgen.

Zonder iets te zeggen nam Pa-Long het parelsnoer van de tafel en liet het in de zijzak van zijn smerig gescheurd

buis vallen, misschien zonder zelf precies te weten, dat hij daar een fortuin van meer dan vierduizend pond sterling achteloos bij wat knoflook, een paar sigaretten en wat kopergeld terecht liet komen.

Toen pas zei hij:

— Neem het maar voor die prijs. Je weet zelf wel, Yankee, dat het te laag is, maar ik wil niet, dat je denkt mij te kunnen bedriegen; ik wil het je laten voor dat geld, omdat ik zelf die stukken niet kan verkopen, omdat ze nu al over de gehele wereld nauwkeurig beschreven zijn. Geef het geld maar.

Flannagan pakte een leren tas, die naast hem op de grond stond, zonder echter de Chinezen uit het oog te verliezen, zette die voor zich op tafel, en haalde er een dik pak bankbiljetten uit, met een stevig elastiek erom, dat hij naar Pa-Long toeschoof met de woorden:

— Honderd duizend Amerikaanse dollars, tel ze maar na.

Pa-Long ging aan de tafel zitten en begon op zijn gemak de honderd biljetten van duizend dollar af te tellen. Pas toen hij zag, dat het er honderd waren, zei hij, bijna zonder de lippen te bewegen:

— De koop is gesloten, Yankee. De schatten zijn van jou.

Vlug veegde Flannagan het onmetelijke fortuin met zijn onderarm in de breed geopende tas, sloot die, zette zijn hoed op en stond op om weg te gaan.

Toen hij naast de tafel stond, bedacht hij zich en zei vriendelijk lachend:

— Laat de heren maar voorgaan. Ik heb niet graag zes gele broeders met scherpe messen in hun zakken achter mijn rug.

De aanvoerder haalde zijn geweldige schouders op, zei iets tegen de kerels en allen slopen de deur uit, even onhoorbaar als zij gekomen waren.

Flannagan stapte op zijn beurt naar buiten, keek de halfduistere gang in, liep die snel door met de linker hand in zijn zak om de kolf van een van zijn brownings, liep een smalle kronkelende trap af, weer een gang door, die verlicht was met een kaarslampje

en haalde pas weer vrij adem, toen hij de smalle, roodgeverfde straatdeur achter zich gesloten had.

En met de gestolen schatten in zijn tas, begon hij snel naar de Europese wijk terug te lopen.

Toen hij de straat van zijn hotel genaderd was, liet hij de taxi stoppen, betaalde de chauffeur en stuurde de man weg.

Hij was te slim om nu naar dat hotel terug te gaan, na wat de koelie hem verteld had.

Hij was wantrouwend geworden en het was immers niet onmogelijk, dat de man, die daar nu in het huis van Pa-Long zat opgesloten, helpers had, die op hem loerden.

Hij bestelde dus telefonisch zijn kamers af, liet het bedrag, dat hij schuldig was, door een rickshaw-koelie betalen, die hem ook zijn bagage kwam brengen en nam vervolgens zijn intrek in een heel andere wijk van de stad, vast overtuigd, dat hij nu alle nieuwsgierigen op een dwaalspoor had gebracht.

HOOFDSTUK IV

HET SPOOR

Bij het vallen van de schemering die avond, stapte Raffles snel de hal van het Majestic Hotel binnen, overtuigd dat het tijdstip van aktie was aangebroken.

Hij had zoëven nog geen vijf minuten geleden, het hotel verlaten, om zelf wat tabak en sigaretten te gaan kopen.

Hij vroeg aan een van de piccolo's naar Henderson en de knaap vertelde hem, dat de chauffeur in de garage was.

Hij vond Henderson net weer op weg naar zijn kamer, om zich klaar te maken voor het middagmaal en zei zacht, na zich overtuigd te hebben, dat er niemand in de buurt was:

— Ik geloof, James, dat het wachten voorbij is en dat we spoedig in aktie zullen komen. Het toeval is mij gunstig geweest. Toen ik net sigaretten kocht, reden twee auto's mij in snelle vaart voorbij en in de laatste heb ik zeker mijnheer Brand zien zitten. Het is dus duidelijk, dat hij de eerste volgde en binnen een uur zullen wij wel een telefoontje hebben. Voorlopig zullen wij maar vast gaan eten, James.

Henderson wilde protesteren, maar Raffles beval hem, dat hij het middagmaal in de grote eetzaal van het hotel

zou gebruiken aan zijn eigen tafeltje.

En daar zat de brave kerel stijf rechtop, als een ouderwetse koetsier op de bok.

De eetzaal was slechts half gevuld en dat vond Henderson wel prettig. Het allerliefst zou hij opgestaan zijn, om zijn baas eigenhandig te bedienen.

Raffles zei niet veel, maar was in gedachten verdiept. Toen het dessert was opgediend, dat bestond uit schijfjes meloen, met peper bestrooid, gitzwarte koffie en een soort scherpe kaas, keek hij op zijn horloge.

Het was precies een uur geleden, dat hij Brand in de auto voorbij had zien rijden, zonder zelfs de tijd te hebben, hem een teken te geven.

De stad Hongkong is enorm uitgebreid, zeker wel zo groot als de stad Parijs en er was dus niet de minste aanleiding om zich ongerust te maken.

Brand zou natuurlijk proberen, zo grondig mogelijk te onderzoeken waar Flannagan uithing en wat hij nu ging doen en dat vereiste tijd.

Het was immers ook zeer goed mogelijk, dat de opkoper een taxi gehuurd had, om naar een plek buiten Hongkong te gaan.

Maar toen er een uur later nog geen telefoon was geweest, begon zich van Raffles een zekere onrust meester te maken. Hongkong lag in een dicht bewoonde streek, met heel wat grote steden in de omtrek en overal moest toch gelegenheid zijn te telefoneren.

Natuurlijk was het mogelijk, dat Flannagan een paar uren achter elkaar heel snel had gereden, zodat het Brand niet mogelijk was geweest de achtervolging voor een telefoontje te onderbreken zonder het spoor te verliezen. Dat zou ook doelloos zijn geweest, zolang hij nog geen zekerheid had, waar de Ier heen ging.

Maar toen het tien, elf uur in de avond werd, zonder dat hij iets hoorde, toen werd Raffles werkelijk bang.

In de loop van de afgelopen vier uren moest Brand toch gelegenheid hebben gehad, zich met hem in verbinding te stellen, tenzij hem dit onmogelijk werd gemaakt.

Reeds twee keer, alle voorzichtigheid uit het oog verliezend en alleen maar denkend aan het lot van zijn trouwe vriend, was hij naar het hotel gegaan, waar Flannagan logeerde en daar naar hem gevraagd.

Bij de tweede keer had men hem meegedeeld, dat een koelie zijn kamers was komen opzeggen, de rekening had betaald en de weinige bagage had weggehaald.

Dit had natuurlijk de onrust van Raffles nog groter gemaakt. Hij gaf de portier een grote fool en die wist hem het geleidebriefje in handen te spelen, dat Flannagan aan de koelie had meegegeven.

Er stonden maar een paar regels op en maakte hem totaal niets wijzer.

Er stond in, dat « ondergetekende verplicht was, snel Hongkong te verlaten » en daarom verzocht aan brenger van het briefje tegen storting van het verschuldigde bedrag, een kwitantie mee te geven en zijn bagage.

Niets stond er vermeld van de plaats van bestemming en niemand kon Raffles verder inlichtingen geven.

Dat was nu al ruim een uur geleden en steeds nam zijn vrees toe, dat er

iets gebeurd moest zijn, waardoor Brand niet had kunnen telefoneren, zoals toch was afgesproken.

Wat de arme Henderson betreft, hij kon onmogelijk langer dan een paar minuten op dezelfde plaats blijven zitten en Raffles moest de reus wel naar zijn slaapkamer sturen, want zijn gedrag begon de gasten in de lounge en het personeel van het hotel op te vallen.

Hij ging nu zelf op onderzoek uit, eerst in het Chinese restaurant, waar men hem met uitgestreken gezichten en met veel plichtplegingen en buigingen vertelde, dat niemand iets wist en dat de heer, die voor het raam had gezeten, inderdaad tegen de schemering zijn plekje bij het raam had verlaten vlug had betaald en was weggegaan, zonder echter iets te zeggen.

Raffles wantrouwde al die glatte, nietszeggende tronies, maar hij moest wel genoegen nemen met deze verklaring en elders zijn geluk beproeven.

Hij ontdekte spoedig, dat dit onderzoek met de grootste moeilijkheid gepaard zou gaan. Wat het aantal taxi's betreft is Hongkong bij lange na niet met Parijs of Londen te vergelijken, maar het heeft er toch wel zeshonderd en het leek bijna onmogelijk, onder die honderden wagens juist die te vinden, die Brand die avond had gebruikt.

Helaas was het veel te donker geweest en ook was de tijd te kort, het nummer van de auto op te nemen.

En om half een in de nacht kon Raffles niets anders doen, wel wetend dat hij zich de moeite had kunnen besparen dan bij de politie aangifte van de verdwijning van Brand te doen.

Men begrijpt dat Raffles het ware doel van de tocht verzweg.

Hij vertelde dat zijn secretaris een Chinese schouwburg had willen bezoeken, maar dat hij daar zeker niet geweest was en dat men nu zijn spoor bijster was.

Hij had daarbij aangedrongen op strikte geheimhouding, want hij was er beslist niet op gesteld, dat die verdwijning aan de grote klok werd gehangen.

Daarentegen loofde hij een hoge

beloning uit voor de man, die het spoor van Brand zou weten te vinden.

Teneergeslagen en onvoldaan zocht Raffles daarna zijn hotel weer op en vertelde Henderson wat voor pover resultaat zijn onderzoekingen hadden opgeleverd.

Zij zagen echter wel in, dat hun onderzoekingen in de loop van die nacht toch geen resultaat zouden hebben en gingen naar bed.

Raffles overwoog nog alle mogelijkheden, voor hij eindelijk in slaap viel en kwam tot de ontdekking, dat men hem en Brand al een paar dagen had bespioneerd, waarschijnlijk niet van de kant van Flannagan, maar wel van de kant van de grafschenners, die alle reden hadden, voorzichtig en wantrouwend te zijn.

De volgende morgen was hij al heel vroeg weer op en begon dadelijk opnieuw met zijn onderzoek.

Het was als het zoeken naar een speld in een hooiberg. De Chinese wijk is niet alleen enorm uitgestrekt, maar heeft honderden kronkelende straatjes, slopjes en steegjes, waarin het bijna onmogelijk is, door te dringen. Ook moet het heel gemakkelijk zijn, dacht Raffles, in dat doolhof van huizen en straten iemand verborgen te houden, of hem zelfs uit de weg te ruimen, zonder dat er een haan naar kraaide.

En toch begon hij opnieuw, na vlug te hebben ontbeten en ook Henderson zijn instructies te hebben gegeven.

De Chinese politie zou ook wel iets doen, daarvan was hij overtuigd, nu hij een hoge beloning had uitgelooft, maar het zou haar ook wel niet lukken een spoor terug te vinden.

Hij liet onmiddellijk een auto voor komen en liet zich naar alle redactie-bureaus van de dagbladen rijden, die in de Chinese taal verschijnen. Het waren er twaalf. En bij ieder van die kranten gaf hij een advertentie op met de volgende inhoud:

« Een beloning van duizend pond sterling wordt betaald aan de chauffeur, die gisteravond een blonde heer van middelbare lengte, in een donkergrijs, flanellen costuum heeft vervoerd van

het Chinese restaurant van Shing-To naar een onbekende stemming. Zich aan te melden bij graaf Palmhurst in het hotel Majestic ».

Zeven van de advertenties zouden al verschijnen in een vroegere middageditie, die om twee uur verscheen. En Raffles stelde zich van zijn vondst heel wat voor.

Het resultaat overtrof zijn stoutste verwachtingen.

Het was nog geen half drie, of een file auto's van eenentwintig stuks stelde zich op voor het grote hotel en even zoveel chauffeurs kwamen de beloning halen en verklaarden koudweg, dat zij de avond tevoren een blonde heer in grijs flanellen pak hadden vervoerd en de bestemming die zij opgaven, waren wel vijftien verschillende plekken, wel vijf of zes van hun noemden dezelfde plek, een gelegenheid, die veel door Europeanen bezocht wordt, maar waar een fatsoenlijk man liever niet heen gaat.

Raffles ontving de kakelende bende in zijn kamer, hij hield het vijf minuten uit en toen waren de sterke armen van Henderson en een viertal kelners nodig, de troep leugenaars weer met een zoet lijntje het hotel uit te krijgen.

En Raffles moest wel weer een andere weg inslaan, want opgeven deed hij niet. Hij zou hier net zo lang blijven, tot hij zekerheid had over het lot van Brand. Die avond sloeg hij, met angst in zijn hart, de avondbladen open, in de verwachting, dat hij misschien iets zou lezen over het vinden van een verminkt lijk. Tegen de schemering ging hij opnieuw de straat op en toen dacht hij aan een nieuwe mogelijkheid.

Misschien had iemand Brand zien instappen. Op het personeel van het Chinese restaurant hoefde hij niet te rekenen, want die schurken waren naar alle waarschijnlijkheid bij de zaak betrokken en kregen geld voor hun stilzwijgen.

Maar wie weet had een of andere winkelier iets gezien, misschien het nummer van de taxi of kende hij de chauffeur.

Hij liep dus alle winkels binnen,

voor het merendeel grote zaken, maar daar hoorde hij tot zijn teleurstelling, dat zo goed als al die zaken al een uur gesloten waren voor het tijdstip, dat Raffles opgaf.

En in die twee winkels, die nog open waren geweest, had niemand iets gezien, want ook daar was het personeel al weg geweest.

Zo ging dan ook deze middag en avond voorbij zonder resultaat. Henderson had bijna alle garages afgelopen, maar ook dat had niets opgeleverd. De chauffeurs wisten van niets, of zij wilden van niets weten.

En dit verstrekte Raffles de overtuiging, dat de kerei, die Brand had gereden, daar niet toevallig had gestaan met zijn taxi, maar met het vooropgezette doel, om die man, die daar zo geduldig achter het raam van het restaurant zat, onschadelijk te helpen maken.

Hij sliep die nacht slecht, maar de volgende morgen begon hij met onverzwakte ijver opnieuw te speuren.

Steeds weer werd hij getrokken naar de omgeving van het restaurant en laat in de middag had hij eindelijk geluk.

Hij zag daar voor de derde keer sinds hij met zijn onderzoek begon, een kleine straatjongen, met een brutaal gezicht, die zijn kostje scheen op te halen met het verkopen van inheemse vruchten of dagbladen. De jongen leunde, op zijn hurken en in de schaduw van een hoog huis, tegen een lantaarnpaal en gaf nu en dan een schelle kreet, om kopers te trekken.

Als bij ingeving liep Raffles naar de jongen toe, die een mondje vol Engels bleek te radbraken, stopte hem een zilverstukje in de hand en begon vriendelijk:

— Jij zit hier zeker vaak, jong?

— Bijna altijd, mijnheer.

— 's Avonds ook?

— 's Avonds juist. Dan breng ik de vreemdelingen naar de dancings op de rivier, of naar de schouwburgen.

Raffles voelde zijn hart sneller kloppen, toen hij vroeg:

— Zat je eergisteravond om een uur of zeven ook hier?

— Ja, mijnheer, ik zat bij deze paal, antwoordde de jongen, dolblij met zijn geldstukje.

— Heb je dan misschien gezien, hoe een jonge, blonde Engelsman, met een donkergrijs pak, een taxi aanriep en daarmee wegreed?

— Ik was blind geweest, als ik dat niet gezien had, mijnheer. Het gebeurde vlak voor mijn neus. Ik zal Wang-Lo en zijn wagen toch zeker wel kennen.

Er ging een schok door Raffles en zijn ogen schitterden fel, toen hij de jongen bij de schouders greep en vroeg:

— Je kent de chauffeur dus?

— Heel goed hoor. Een boef. Hij steelt als de raven.

— Zo. En zou jij tien dollars willen verdienen?

De jongen kwam langzaam overeind, zijn gele grappige tronie glinsterde als een nieuw goudstuk en zijn ogen fonkelden van begeerte, maar nog een beetje wantrouwend, totdat Raffles opgewonden verder ging:

— Wil je met mij in een auto door de stad rijden, langs alle garages, net zo lang totdat we Wang-Lo gevonden hebben?

— Als we hem gevonden hebben, betaalt u mij dan tien dollar?

— Onmiddellijk en in zilveren dollars.

— Dan hebben wij hem binnen tien minuten, als u een auto neemt, tenminste als hij niet toevallig op de weg zit, maar dat zal wel niet, want hij eet om deze tijd, maar dan moet u wel voortmaken.

Raffles gaf de jongen een klapje op zijn schouder, greep zijn arm en zei:

— Op stap dan en vlug. Maar een ogenblikje.

Razend snel gingen de gedachten in het hoofd van Raffles om. Hij voorzag alle mogelijkheden. Het Majestichotel was geen vijftig passen verderop. Henderson moest daar nu terug zijn.

Hij beval de jongen even te wachten, stapte het hotel binnen, vond Henderson zoals hij wel dacht, in een trieste stemming, in de gemeenschappelijke zaal voor het bedienend personeel, trok hem de gang in en fluisterde:

— Gelukkig, James, eindelijk kunnen wij tenminste wat doen. Ik heb een spoor. Je hebt toch gedaan, wat ik je gezegd had en voor een snelle wagen gezorgd?

— Hij staat in de garage van het hotel, mylord, antwoordde de reus even zacht.

— Rijd hem maar voor en direkt. Maar wacht even, haal onze brownings uit mijn kamer. En neem ook het kleine, leren koffertje mee, dat in de kast

staat, op de grond. Hier is de kastsleutel. Misschien hebben wij dat vannacht nog nodig. Vlug, want we hebben geen tijd te verliezen.

Nog geen vier minuten later reed de snelle, grote wagen, met Raffles aan het stuur door de Europese wijk, op aanwijzing van de kleine krantenjongen, die met zwarte ogen schitterend van trots en blijdschap op de voorbank zat.

HOOFDSTUK V

BEVRIJDING

De aanwijzingen van de jongen volgend liet Raffles de auto stoppen op een dertig meter afstand van de bewuste garage. Henderson kreeg zijn aanwijzingen en ging achter het stuur zitten. De motor bleef lopen.

Vlak bij de garage, zei de kleine jongen:

— Hier is het. Vraagt u maar naar Wang-Lo. En als hij mocht ontkennen, dan krijgt hij met mij te doen.

Raffles knikte de knaap goedkeurend toe en stapte naar binnen. Het was een grote garage, met een verhuur- en een gewoon taxibedrijf. Hij vond er wel een dertigtal chauffeurs, zonder uitzondering Chinezen en al had hij een zeer grote gelaatskennis, het zou hem, de westerling zo goed als onmogelijk zijn geweest, enig werkelijk verschil aan te wijzen tussen al die scheef geplaatste ogen, al die uitstekende jukbeenderen, al die glinsterende, gitzwarte ogen en al die brede kaken.

Hij vroeg aan een soort opzichter, zacht naar Wang-Lo en deze wees zwiingend op een van de chauffeurs, die juist bezig was zijn uniformjas aan te trekken.

Raffles stapte onmiddellijk naar de

man toe, keek hem recht aan en vroeg:

— Was jij bij de chauffeurs, die gisteren bij mij kwamen om de beloning van de duizend pond sterling?

— Ik weet niet, wat u bedoelt.

— Dan kan ik je misschien op weg helpen. Je hebt eergisteravond om zeven uur een Engelsman in jouw wagen meegenomen, vlak voor het grote Chinese restaurant van Sjong-To, op honderd passen afstand van het Majestic-hotel.

— Nee, antwoordde de man rustig.

— Je liegt gemene hond, schreeuwde de kleine krantenjongen met zijn schelle stem plotseling. Ik heb het zelf gezien. Denk je soms dat ik jouw tronie niet ken? De Engelsman was blond en droeg een donkergrijs pak. Het was zo-wat zeven uur. Waar of niet?

Wang-Lo bleef volkomen kalm en alleen zijn zwarte ogen schitterden boosaardig, toen hij dreigend naar de jongen keek. Hij zei rustig:

— Eergisteravond om zeven uur was ik in de Chinese wijk. Ik heb een oud echtpaar gereden. Ik weet niets van een blonde Engelsman.

En rustig knoopte hij verder zijn uniformsjasje dicht.

De jongen wilde nog iets zeggen, maar Raffles kneep hem ongemerkt in zijn arm en zei:

— Nu, dan heeft de jongen zich vergist en het spijt mij, dat ik je heb opgehouden, Wang-Lo. Neem het hem maar niet kwalijk. Het was al half donker. Goede avond.

En daarna stapte hij de garage weer uit, met het stomverbaasde Chineesje naast zich. In een zijstraat drukte hij hem de beloofde dollars in zijn handjes en zei zacht:

— Je weet het heel zeker, dat hij het was?

— Bij de ziel van mijn voorouders, mijnheer, hij was het, zwoer de jongen, bijna plechtig.

Raffles was nu absoluut zeker van zijn zaak, want een Chinees zal misschien een meened plegen, maar nooit bij de ziel van zijn voorouders. Hij zei vlug:

— Maak nu dan maar, dat je weg komt en laat de rest aan mij over.

Hij gaf de jongen een klopje op zijn schouder, die rende snel weg en was het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen, dolgelukkig met zo'n beloning.

Raffles echter liep vlug naar zijn wagen, keek nog eens om naar de garage, ging snel naast Henderson zitten en zei:

— Nu opgepast, want nu gaat het spannen, James. De schurk ontkent. Hij moet dus heel bang zijn voor een hogere macht ofwel zijn stilzwijgen moet hem nog veel meer geld opbrengen. Let nu goed op en doe precies wat ik zeg. Hij scheen op het punt te staan, weer met zijn wagen uit te rijden en hij mag ons niet ontsnappen.

Raffles had de wagen in een zijstraat gereden, met de neus naar de hoofdstraat, zodat de auto als het moest onmiddellijk links- of rechtsaf zou kunnen slaan.

Hij ging met zijn rug naar de garage zitten, na een stofjas te hebben aange trokken, maar via een zakspiegeltje kon hij precies zien, wat daar gebeurde.

Er waren nog geen twee minuten

verlopen of Wang-Lo kwam uit de garage, keek links en rechts de straat af, ging weer naar binnen en een ogenblik later reed hij met zijn wagen naar buiten en zwenkte links af.

— Hem achterna, beval Raffles kort. Het zou mij niet verwonderen als hij nu zijn collega's ging waarschuwen, dat er onraad dreigt.

En toen begon een achtervolging, die de beide mannen niet gauw zullen vergeten.

Wang-Lo scheen inderdaad helemaal geen behoefte te hebben aan passagiers; een paar keer zag Raffles duidelijk hoe een westerling zijn hand opstak, zonder dat de chauffeur erop reageerde.

Hij reed kalmpjes verder. Hij moest dus een bepaald doel hebben, waarbij hij geen vrachtje kon gebruiken.

Na een kwartier ongeveer stapte hij uit, om in een Chinees winkeltje sigaretten te kopen.

Hij keek opnieuw links en rechts, voor hij weer achter het stuur ging zitten.

En de achtervolging ging verder.

Weer tien minuten later moest een verkeersagent een lastige verkeersknoop uit elkaar rafelen, midden tussen vloekende en tierende chauffeurs en Wang-Lo stapte ongeduldig uit zijn wagen.

Toen hij weer terugkwam bleef hij een ogenblik stilstaan en keek naar de grijze auto, die geen tien meter achter hem stil stond. De verkeersknoop raakte uit elkaar en Wang-Lo reed verder.

Na een half uur begon Raffles zich verwonderd af te vragen, wat de man van plan was. Zocht hij zijn doel soms buiten de stad? Weer een kwartier later merkte hij tot zijn verbazing, dat de beide auto's voor de tweede maal hetzelfde punt passeerden.

Tussen de tanden bromde hij:

— Vervloekt, de kerel moet ons gezien hebben en houdt ons nu gewoon voor de gek. Hij rijdt maar wat rond en hoopt ons zo zeker vroeg of laat kwijt te raken. Nu, dan zullen wij andere maatregelen moeten nemen. Let goed op, James en let goed op mijn aanwijzingen.

De reus knikte alleen maar met een grimmig gezicht en zou als het moest die dekselse taxi, daar voor hem, aan flarden rijden.

Die wonderlijke rit duurde op die manier nog bijna een uur en het werd nu wel duidelijk, dat Wang-Lo tenslotte achterdochtig was geworden, doordat die hardnekkige, grijze auto zijn wagen overal volgde en hem nu probeerde af te schudden.

Tweemaal was dat zelfs bijna gelukt, op een druk verkeerspunt en tweemaal had de reus nog juist de taxi weten te achterhalen.

— Als zijn benzine opraaft, moet hij toch stoppen, bromde de reus, nijdig geworden door die lange achtervolging en woedend bij het denkbeeld, dat een Chinees hem voor de gek durfde houden.

— Maar datzelfde kan ons ook overkomen, James. Misschien speculeert hij daar wel op. Hoe staat het met onze benzine?

Henderson wierp een blik op de benzinemeter en zei geschrokken:

— Wij hebben hoogstens nog een liter of zes, mylord.

Raffles klemde de tanden op elkaar en zei:

— Dan moeten wij de beslissing maar forceren. Let op, James. Probeer naast hem te komen. Dit schijnt een lange straat te zijn in een buitenwijk en dat is wat ik hebben moet. Het lijkt mij, dat de kerel de stad uitwil en het op een snelheidsproef wil laten aankomen.

Henderson gaf meer gas en de wagen sprong vooruit. Het was een vrij brede straat, goed geasfalteerd, maar erg donker en aan weerszijden bebouwd met kleine buitenhuizen, die daar blijkbaar net waren gebouwd en bestemd leken te zijn voor Europeanen. Daarop wees tenminste de manier van bouwen. Sommige waren niet af en stonden nog in de steigers.

Raffles had uit de bruine tas een smal etui gehaald dat hij in zijn zak liet glijden. Toen nam hij zijn brownning in de rechterhand en draaide het linker portier open. Net als in Engeland houden namelijk in sommige gre-

te Chinese steden, met een overwegende Engelse bevolking, links.

Wang-Lo reed zo hard hij maar kon, maar zijn taxi was een oud wagentje en al haalde hij uit de motor wat er in zat, tegen de grijze wagen was het toch niet opgewassen. Langzaam maar zeker kwam de achtervolger naast hem.

En toen deed Wang-Lo iets, dat Raffles eigenlijk al half en half verwacht had. De schurk haalde zelf een revolver uit zijn zak en schoot pardoos snel een paar kogels af op zijn hardnekkige achtervolgers.

Een Chinees schiet maar zelden raak, zegt men, en deze schoot in ieder geval alleen een paar gaten in de lucht en toen was zijn rol voorlopig uitgespeeld, want op hetzelfde ogenblik lagen de twee wagens naast elkaar, en kon Raffles heel gemakkelijk van de ene auto overstappen in de andere, dank zij de rijkunst van Henderson.

Hij drukte zijn brownning onmiddellijk tussen de ribben van Wang-Lo en zei rustig:

— Gooi dadelijk die revolver weg en zet je wagen stil.

Wang-Lo was plenter genoeg om te begrijpen, dat hij aan het kortste eind trok en hij gooide dan ook het ouderwetse revolvortje, een roestige Bulldog, ver weg en remde.

Een ogenblik later stonden de twee wagens vlak naast elkaar stil.

Zonder de gevaarlijke druk van de stalen loop te verminderen, vroeg Raffles:

— Vertel, waar je mijn vriend gebracht hebt.

— Nee. Schiet maar. Ik heb mijn orders en ik zeg niets.

Ondanks de toestand had Raffles bewondering voor de koelbloedigheid en de doodsverachting van die man, die zijn eed, zijn gelofte, of wat het dan ook was, trouw bleef, met de kans neergeschoten te worden. Daar hij er natuurlijk niet over piekerde, een weerloze man neer te schieten, wat hem trouwens niets verder zou hebben gebracht, ging Raffles kalm tot het volgende punt van het programma over.

Hij liet de brownning door Henderson

overnemen, maakte het kleine etui open, haalde er een injectiespuitje uit met een vlijmscherpe punt en het volgende ogenblik, zonder dat Wang-Lo zich had kunnen verzetten of had begrepen wat er gebeurde, had hij een prik met het spuitje beet boven op de linker pols. Hij werd vaalbleek en vroeg stotterend:

— Wat is dat? Wat heb je met me gedaan? Het lijkt wel een slangenbeet.

— Wees maar gerust, Wang-Lo, je zult er niet van doodgaan, zei Raffles glimlachend. Wat de gevolgen zijn, dat zul je onmogelijk zelf kunnen merken. Maar ik des te beter. Bedenk je nu nog eens goed, want daardoor kun je je een onaangenaam etmaal besparen. Waar bracht je mijn vriend eergisteravond heen?

Wang-Lo keek Raffles met zijn gitzwarte ogen spottend aan en zei rustig:

— U hebt zeker nog geen ervaring van mijn landgenoten opgedaan, mijnheer. Als zij niets willen zeggen, dan zeggen zij ook niets.

— Bravo. Je hebt tenminste karakter, dat moet ik eerlijk bekennen. En ik zal je aan je opdrachtgevers overbrengen, dat je mij de plek alleen maar hebt verraden, omdat je niets anders kon en bovendien onder dwang.

— Onder dwang? herhaalde de Chinees honend. Martel mij maar en wacht dan af, of ik iets zal vertellen.

— Je zult niet gemarteld worden, Wang-Lo, je zult alleen maar slapen, antwoordde Raffles met een glimlach. En in je slaap zul je spreken, zonder dat je er zelfs iets van weet.

De beide auto's reden nu heel langzaam naast elkaar en stonden tenslotte stil, bijna aan het einde van de lange, zo goed als totaal verlaten straat. Raffles had geen betere plek kunnen uitkiezen, als hij daar de gelegenheid voor had gehad.

Wang-Lo scheen niet direkt te begrijpen wat de bedoeling was van de woorden. Maar plotseling bracht hij zijn hand naar zijn voorhoofd, kreunde zachtjes en deed een poging om zijn wagen weer op gang te brengen. Dit mislukte, want Raffles hield hem met ijzeren vuist stevig vast. Een poging om van

de auto af te springen en te vluchten werd op dezelfde manier verijdeld.

Toen deed Wang-Lo nog een poging zijn vlijmscherpe mes te grijpen, beslist niet bang voor de revolverloop in zijn zij, maar zijn krachten begaven hem snel, zijn hoofd viel voorover op zijn borst, toen met een ruk weer achterover en het volgende ogenblik vielen zijn ogen dicht, onder de onweerstaanbare invloed van de slaap.

Raffles stak tevreden zijn browning in zijn zak en keek om zich heen. De twee auto's stonden net stil op een plaats, waar nog alleen maar huizen in aanbouw stonden. Geen levende ziel was er te zien.

Zoals dat steeds gebeurt met steden, die zich uitbreiden, liep ook deze straat dood in een zandvlakte en het zou dan ook onmogelijk zijn, met een auto verder te gaan.

De straat was maar spaarzaam verlicht en bestond uit een paar zwakke elektrische lampjes, provisorisch aan houten masten opgehangen.

— De plek is bij uitstek geschikt, James, zei Raffles zacht. Draag onze vriend maar eens naar dat huis, waar die deur openstaat. En behandel hem met zachtheid. Het is wel een boef, maar een dappere boef en daardoor heeft hij recht op een behoorlijke behandeling. Als je hem naarbinnen hebt gedragen, rijd je zijn eigen wagen nog verder, met een flinke vaart het zand in en met de onze ga je een vijftigtal meters terug en wacht daar tot ik terugkom.

— En als ik iets verdachts mocht zien, mylord?

— Je zult niets zien, James, denk ik. Hoogstens een nachtwaker. Vraagt hij je iets, dan zeg je maar, dat je daar op je meisje wacht, of je zoekt een andere uitvlucht.

— En als hij daar niets van geloof en alarm wil gaan slaan, mylord?

— Ook dat is niet waarschijnlijk. Maar in ieder geval mag dat niet gebeuren. Je weet maniertjes genoeg om dat voor elkaar te krijgen. Maar als het kan, geen geweld. Dat zou ons alleen maar tijd kosten en wie weet hoe kost-

baar de minuten zijn. Maak nu even voort.

Henderson was al van zijn plaats gekomen, trok de bewusteloze Chinees uit zijn wagen en droeg hem, alsof hij een baby was, met het grootste gemak het half afgebouwde huis binnen, waar de dakpannen nog niet eens op lagen.

Hij legde hem in een achterkamer op de grond, die bezaaid was met spaanders en zaagsel. Hij liep direkt weer naar buiten, stapte in de taxi achter het stuur en joeg de wagen in volle vaart de straat af, totdat de wielen in het mulle zand vastzaten en het heel moeilijk zou zijn, de wagen weer op de weg te krijgen.

Hij stapte uit en reed in zijn eigen wagen naar de plek, die Raffles had aangewezen. Niemand had blijkbaar iets van deze manoeuvres gezien. Alles bleef stil en bijna helemaal donker.

Raffles ging het huis in en hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en toen hij plotseling naast Henderson opdook, straalden zijn grijze ogen en zachtjes zei hij:

— Hij heeft alles verteld. Ik weet de plek.

— Gaf het nog moeilijkheden, mylord?

— Helemaal niet. Hij was net of hij lag te ijlen. Het verschil was alleen, dat hij het op mijn bevel deed en dat hij niet fantaseerde, maar de zuivere waarheid sprak.

— En slaapt hij nu, mylord?

— Men kan het eigenlijk geen echte slaap noemen, James. Het is meer een soort halve bewusteloosheid. En in die toestand zal hij nog minstens een uur of zes blijven. Dat moet voor ons ruimschoots voldoende zijn. Het is nu bijna twee uur. In de Chinese wijk vinden wij nog wel ergens een eethuis open, waar wij snel iets kunnen kopen. Onder het rijden kunnen wij dat opeten. En nu op weg.

De grote wagen stoof de straat uit.

Raffles had al zijn aandacht nodig om de weg te vinden en een paar maal moest hij een eenzame en verbaasde agent te hulp roepen. Er waren inderdaad nog een paar eethuizen open en

Raffles kocht daar brood, kaas en harde eieren. Hij at, terwijl Henderson reed en de reus deed hetzelfde, zodra Raffles het stuur weer van hem had overgenomen.

En tenslotte stond de wagen stil bij een nog helder verlichte parkeerplaats, waar een paar bewakers slaperig op hun bankje zaten. Raffles wist dat hij met zijn grote wagen niet veel verder zou komen in het warnet van kronkelende steegjes en dus parkeerde hij hem daar, nam zijn reu en ging toen snel met Henderson lopend verder.

Hij zei geen woord meer, maar keek ingespannen links en rechts, zocht naar merktekens en liep dan gauw weer verder. Dit duurde een uur. Nog maar een uur en de zon zou opkomen.

Aan het begin van een steegje stond hij weer stil, keek om zich heen en bukte zich toen ineens. Zijn scherpe arendsogen hadden iets zien glinsteren aan de voet van een muur. Hij raapte het op. Hij slaakte een zucht van verlichting.

Wat hij in zijn hand hield was de ivoren, met zilver versierde sigaretten-aansteker van Brand, die hij nog kort geleden in New York gekocht had.

— Hier moet mijnheer Brand zijn neergeslagen of geworsteld hebben, James, fluisterde hij zacht. Kijk maar, wat ik hier gevonden heb. En nu zijn wij vlak bij de plek, waar hij is binnengebracht.

Hij keek om zich heen en kreeg de rode, smalle deur in het oog; tevreden glimlachte hij.

— Dat is de roodgeverfde, smalle deur, waar Wang-Lo mij over vertelde, James. Dit is het muurtje en dat is de lantaarn met het gele, geribde glas. Daar moeten wij naar binnen.

Het slot bood niet de minste weerstand; bij de allereerste poging van Raffles draaide de deur open. Op de voet gevolgd door de reus drong Raffles het huis binnen.

Alles was pikdonker binnen. Er hing een benauwde lucht van koud geworden tabaksrook en scherpe eetwaren. Raffles bleef een ogenblik staan luisteren, sloot toen de straatdeur en knipte zijn

zaklantaarn aan.

Bij het licht daarvan liepen de twee mannen een lange gang uit, telkens stilstaande om te luisteren, openden hier en daar voorzichtig een deur en klommen tenslotte een houten wenteltrap op. Op de eerste verdieping hoorden zij iets, dat uit een achterkamer moest komen.

Het was net of daar een vuurtje knetterde. Raffles had zijn browning getrokken en sloop op de tenen verder. Henderson zag hem bukken en zo een ogenblik onbeweeglijk stil staan.

Hij scheen door een kier of reet in de houten wand te kijken, die de kamer van de gang scheidde.

Toen kwam hij vlug naar Henderson toe en fluisterde in zijn oor:

— Mijnheer Brand is binnen. Hij ligt vastgebonden op een bank, met blote voeten. Er zijn daar zes schurken, van die Chinese duivels, die hem zeker willen laten vertellen, wat wij eigenlijk op het oog hebben, of wie wij zijn. Er staat een komfoor met gloeiende houtskolen en daarin liggen twee ijzers. Wij zijn net op tijd. Druk die deur in, James, want zij zullen het horen, als ik aan het slot morrel.

De reus wachtte geen ogenblik. Eén enkele druk van zijn geweldige schouders en de dunne deur vloog open. En onmiddellijk grepen de zes Chinezen daarbinnen naar hun wapens. Een van hun stortte zich met een lange dolk in de vuist op Brand, blijkbaar om hem af te maken, maar een kogel uit Raffles' wapen ving hem als het ware in de vlucht op en legde hem neer. De ver-

schrikkelijke vuist van Henderson, zo hard als een moker, verbrijzelde een tweede bandiet de hersepan, alsof het een eierschaal was en een derde werd zo hevig tegen zijn kin geraakt, dat hij als een plank in een hoek neerviel om roerloos te blijven liggen.

Tot tweemaal toe schoot een van de Chinezen vruchteloos zijn revolver af op Raffles, die een beter schutter bleek te zijn en twee keer de man neerlegde.

Van dat ogenblik af was de strijd beslist. De twee overgebleven bandieten wilden naar de deur rennen, om te vluchten, maar Henderson smeed een van hun met zoveel kracht achteruit, dat hij terecht kwam in het komfoortje en dit omgooide. In een oogwenk had de mat op de uitgedroogde vloer vuur gevat. De laatste man huilde van woede en voor iemand hem had kunnen tegenhouden, sprong hij naar het raam, duwde het open en sprong naar buiten.

Men hoorde een plons in het water beneden en verder niets meer.

Raffles sneed razendsnel de touwen door, waarmee Brand op de al brandende bank van bamboe was vastgebonden. En de jongeman zei lakoniek:

— Dat was op het nippertje. En de man, die daar het raam uitsprong, was helaas Shing-Tō, de grafschener.

— Jammer dat hij ontsnapt is. Maar waar zit Flannagan?

— Ik ben bang dat je daarvoor te laat bent, Edward. Flannagan is vanmorgen om drie uur met de Probolengo naar Yokohama vertrokken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, het was vijf over drieën.

HOOFDSTUK VI

DE WEDLOOP OM DE SCHAT

De kamer stond al voor een deel in brand, toen de drie mannen klaar waren om te vertrekken.

— Sleept de gewonden en de doden naar buiten, beval Raffles kort. Vlug een beetje. Draagt ze naar de gang en zet een raam open. Ik wil niet, dat iemand hier in de vlammen omkomt.

In allerijl werden de overwonnen Chinezen uit het brandende vertrek gedragen, waarbij Henderson er zonder enige moeite twee tegelijk naar buiten sleepte.

Aan de straatkant maakten zij een raam open en toen was het hoog tijd, dat zij zorgden in veiligheid te komen, want er was al alarm geslagen, misschien wel door Shing-To.

Maar de brand leidde gelukkig hun aandacht af en dat was maar goed ook, want tien minuten later brandde het hele huis als een fakkel en met grote moeite wist men de bewoners op het laatste ogenblik te redden.

De brandweer werd gealarmeerd, maar die kon niet verhinderen, dat op die gedenkwaardige morgen niet minder dan vijftien houten huizen in vlammen opgingen, waarbij drie Chinezen ernstig gewond werden. Pas veel later

zou bekend worden, dat een deel van de gestolen schatten van keizerin Tsoe-Shi bij die brand vernield werden. Shing To had die bij zijn vlucht moeten achterlaten.

Maar Raffles dacht aan heel andere dingen.

Vliegensvlug holde hij met Brand en Henderson door de smalle straten van het Chinese kwartier, haalde zijn auto van de parkeerplaats en reed zo snel hij kon naar zijn hotel terug.

Zodra de mannen in hun logeerkamer stonden, na van een zeer verbaasde nachtportier de sleutel te hebben gekregen, begon Raffles haastig:

— Wij moeten hem achterna. Nee, Charles, ik ben heel blij dat ik je weer voor mij zie, maar voor bedankjes hebben wij nu echt geen tijd. Je weet zeker, dat Flannagan naar Yokohama is?

— Ja, voor honderd procent zeker, ik heb het uit zijn eigen mond gehoord. Hij dacht waarschijnlijk niet, dat hij mij levend zou terugzien en praatte er over met die gevaarlijke gorilla van een Shing-To.

— Noemde hij zijn verdere reisroute?

— Zeker. Hij wil naar Yokohama, met een andere boot over Honolulu en

Haiwai naar San Francisco, of liever naar Los Angelos. Daar schijnt zijn opdrachtgever te wonen.

— Of zijn opdrachtgeefster. Misschien blijkt het wel een schatrijke filmster te zijn, zei Raffles droogjes. Nu hij is nu op zee, maar hij is ons niet ver voor en wij moeten hem inhalen. En dat kan in Yokohama, als mijn geheugen mij niet in de steek laat, want hij zal daar twee dagen moeten wachten op een aansluiting. Wij kunnen het trouwens gemakkelijk informeren. Dus snel onze koffers gepakt, Charles, en hem achterna.

Raffles wilde een klein, maar snel schip hebben. En men begon in de haven te zoeken. Na verloop van een uur ongeveer ontdekte Raffles tenslotte een motorboot van nog geen vijftien meter lengte, met een dekkajuit en ruimte voor twintig opvarenden, die de huur bleek te zijn voor tochtjes in de omgeving.

Er was een betrouwbaar stuurman aan boord en men kreeg ook een matroos mee voor de bediening.

Men begon zich onmiddellijk in te schepen, benzine in te laden en levensmiddelen en andere noodzakelijke dingen te kopen.

Het was ongeveer half twaalf 's morgens toen de Cormoran zee koos en men zag onmiddellijk, dat de kapitein zijn vak verstond. En zodra de drie mannen dit wisten, deden zij, wat zij al anderhalf etmaal niet gedaan hadden, zij gingen slapen.

Zij sliepen zelfs tot zes uur in de middag aan één stuk, werden wakker van de honger, en voeren toen juist in het gezicht van het eiland Formosa.

De matroos ontpopte zich als een uitstekende kok en hij diende een maaltijd op, waar men bewondering voor moest hebben. Het weer bleef goed en men at dus aan dek.

De schemering viel over de kalme zee, Formosa gleed weg aan de zuidelijke kim, het werd nacht en toen was de kleine, witte Cormoran alleen maar omgeven door duisternis en door de eindeloze zee.

De drie mannen sliepen ook die nacht

uitstekend en de dag brak opnieuw aan en bracht een stralende zon en een verrukkelijk briesje met zich mee. Het zou een pleziertochtje geweest zijn, als zij niet te druk waren geweest met het eigenlijke doel van de reis. De Cormoran was ongetwijfeld een snel schip, de motor liep uitstekend, maar Raffles had al snel gemerkt dat het verhaal van de eigenaar, dat zijn boot vijfendertig knopen per uur zou halen, op pure fantasie berustte.

Intussen zou Raffles, als alles goed ging, Flannagan al in Yokohama kunnen achterhalen.

Maar helaas, het ging niet goed. Het was maar een zeer onnozel geval, het breken van een schroefas midden op zee, maar het had tengevolge, dat er meer dan een halve dag verloren ging met reparaties en zelfs toen moest de kapitein met zijn hulpas nog heel voorzichtig varen. Henderson ging in het voorruim zitten, om eens goed te kunnen uitvloeken zonder dat mylord het hoorde, Brand zat zich op de nagels te bijten van ongeduld en woede en alleen Raffles bleef, als een tweede Philius Fogg, totaal kalm. Wat kon men er nu aan doen?

De Cormoran bereikte de haven van Yokohama precies vijf uren nadat de Princetown die haven had verlaten met bestemming Honolulu. Het is een afstand van ongeveer zeven dagen en de Princetown was een snelle boot.

Voor alle zekerheid ging Raffles nog op onderzoek uit, maar de naam Flannagan kwam wel degelijk op de passagierslijst voor. Bijna iedereen zou het nu hebben opgegeven, maar Raffles was er de man niet naar, zich zo snel gewonnen te geven. Hij stuurde de kapitein van de Cormoran en zijn matroos weg met een goede beloning, omdat hij aan dit scheepje toch niets meer had en een grondige reparatie zeker een dag of vier in beslag zou nemen, maar ging onmiddellijk op zoek naar een ander, wat meer zeewaardig vaartuig.

Het was voor het eerst, dat Raffles deze Japanse havenstad na de oorlog bezocht en hij moest constateren, dat de stad erg geleden had van de Ameri-

kaanse bombardementen. Maar het fatalisme der Japanners bleek ook hier weer duidelijk. Het bedrijvige havenleven ging zijn gewone gang en veel van de haveninstallaties die vernield waren in de oorlog, waren alweer hersteld of vervangen. Maar er was, evenals in China, een groot gebrek aan scheepsruimte.

Na veel gezocht, heen en weer geloopen en tijdverlies, werd hij eindelijk verwezen naar een Japanner, die een scheepje ter beschikking had, maar het was een heel gewone motorboot, bestemd voor de binnenvaart en zeker niet bestand tegen een storm of zelfs een stevige wind. Maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, om Flannagan in te halen en hij zou het doen, al was het met een kano.

De kapitein zwichtte pas voor het aandringen van Raffles om hem naar Hawai te brengen, toen deze hem een heel hoge beloning bood. De voorzichtige Aziaat liet het geld op een bank deponeren en toen pas stelde hij zijn boot ter beschikking.

Maar hij was een wijs man en bleef zelf aan wal. Hij vond het voldoende, Raffles een ervaren stuurman mee te geven, indachtig het spreekwoord: « Het hemd is nader dan de rok ». De gestorte som was veel hoger dan de waarde van de boot en hij had een vrouw en zeven kinderen.

Met dit alles gingen ongeveer vier uren verloren en toen stak de Mimosa in zee. En wat voor schip het dan ook mocht zijn, het was enorm vlug, vlugger zelfs dan de Princetown, die net maar juist dertig knopen haalde.

De dagen volgden elkaar vrij eentonig op. Laat in de middag van de vijfde dag gaf Brand een kreet en wees naar

het oosten. Raffles greep zijn kijker en zei rustig:

— De Princetown. Binnen twee uur hebben wij het schip ingehaald.

Nakito, de stuurman, aangespoord door het vooruitzicht op een persoonlijke beloning, haalde uit het scheepje, wat er uit te halen viel, met het gevolg dat de Mimosa het trotse Engelse schip bij het vallen van de schemering voorbijvoer, bij wijze van spreken, in het gezicht van de haven van Honolulu.

En het kleine vaartuig lag de volgende dag al twee uur veilig aan een kleine steiger gemeerd, toen de Princetown pas aan de westelijke horizon kwam opdagen. Het was erg druk bij de landingssteigers, toen het prachtige schip eindelijk langzaam draaide, stil lag en de trossen uitwierp.

De douane deed eerst haar werk en daarna stroomden de passagiers van boord. Een paar bruine jongens in witte jasjes en met uniformpetten liepen, luid schreeuwend, heen en weer met telegrammen zwaaiend. Een van hun schreeuwde zo hard hij kon:

— Radiogram voor mijnheer Flannagan!

Flannagan, die juist de loopplank afkwam, nam het aan, gaf de jongen een fooi, opende het telegram, keek erg tevreden, stak het in zijn zak en keek om zich heen naar een taxi.

Honolulu was nog geen tachtig jaar geleden bijna uitsluitend bewoond door inboorlingen, maar nu heeft het ook al haar taxi's, al zijn die niet bepaald veel waard. Er kwam er al een aanrijden, Flannagan gaf de chauffeur, een slanke Hawaiaan, de naam van zijn hotel op, stapte in en viel bijna onmiddellijk in slaap, waarschijnlijk door de hitte en vermoeidheid.

HOOFDSTUK VII

EEN LAATSTE VERRASSING

Het hotel Splendid is een van de nieuwste en mooiste van Honolulu. Op dat tijdstip was het seizoen echter nog niet begonnen, dat wil zeggen dat het nog te heet was. De meeste gasten zouden pas omstreeks het midden van de winter komen opdagen.

De gasten waren op dit ogenblik uitsluitend blanken en wel Amerikanen, een paar Engelsen en een enkele Fransman, die daar voor zaken kwam.

De bedienden waren, op een enkele uitzondering na, inlanders, in alle nuancen van bruin, maar de ober was een Japanner, die zijn vak door en door verstond. Hij was tijdens de oorlog en wel onmiddellijk na de Japanse aanval op de Amerikaanse schepen in Pearl Harbour gearresteerd en geïnterneerd, maar toen gebleken was, dat hij zich nooit met spionage had bezig gehouden en al twintig jaar op Hawai woonde, had men hem na de oorlog weer in vrijheid gesteld. Hij had direct zijn oud beroep weer opgenomen en omdat hij werkelijk een bekwaam man was, verschillende talen uitstekend sprak, had men hem als eerste ober aangesteld.

Het hotel stond dicht aan het water en uit de ramen had men een verruk-

kelijk uitzicht over een groot gedeelte van de prachtige baai, over de begroeide bergen en over een deel der andere Sandwich eilanden, die deze kleine archipel vormen.

De schemering was al gevallen, paars en met geuren bezwangerd, toen een kleine mandenwagen, door twee inlandse paardjes getrokken, voor het hotel stilhield.

Een tamelijk opzichtige dame stapte er uit, de ober kwam haar tegemoet, zij stapte de hal in en vroeg naar mijnheer Flannagan.

De ober glimlachte ietwat geheimzinnig, nam de dame eens op, bestudeerde het opgemaakte gezicht, met de onnatuurlijk schitterende ogen en de dure kleren. Toen vroeg hij, beleefd fluisterend en met een buiging, haar naam.

De bezoeker haalde ongeduldig een visitekaartje te voorschijn en gaf het aan de ober met de woorden:

— Mijnheer Flannagan verwacht mij toch? Bovendien, ik sta er echt niet op om hem een bezoek te brengen. Laat hij maar beneden komen en met mij meegaan. Zeg hem, dat hij de spulletjes bij zich moet steken en dat hij

voort moet maken. Als het kan, ga ik morgen al weer terug. Ik ben hier met mijn eigen jacht gekomen.

De ober keek even op het kaartje en las daarop de beroemde naam: Dorothy Fish. Hij liep vlug weg met het kaartje, na de filmster een plaats te hebben aangeboden en er waren nog geen twee minuten voorbij of Flannagan kwam vlug de brede trap af, keurig gekleed, met een tamelijk groot, blijkbaar goed gesloten city-bag in de hand.

Hij liep dadelijk naar de bezoeker toe, maakte een buiging en zei:

— Miss Fish, ik hoop werkelijk niet, dat ik u heb laten wachten.

— Bijna, antwoordde de filmster koeltjes. U hebt mijn telegram toch ontvangen?

— Als dat niet zo was, zou ik al op de boot naar San Francisco zitten, antwoordde Flannagan, blijkbaar niet aangenaam getroffen door de hooghartige toon van de beroemde filmster.

— U hebt «het» toch te pakken kunnen krijgen?

— Dat spreekt van zelf. Ik had een opdracht en die breng ik doorgaans tot een goed einde. Ik begrijp alleen niet goed waarom ik de zaak niet even heb kunnen laten zien.

— Ik bezoek liever geen heren in hun hotels, antwoordde de filmster uit de hoogte. Ik heb het geld niet bij mij en zal het u in mijn eigen woning uitbetalen.

— Zoals u wilt. Het laat mij koud op welke plek de transactie wordt afgesloten.

Zij liepen naar buiten. Het was nu bijna helemaal donker, maar het was de duisternis van de tropen, doorzichtig, doorzeefd van maanlicht, met felle schadywen van de hulzen en de bomen op de witte weg. In de verte ruiste de ocean, van dichtbij klonk het melancholieke geluid van trommen en ukeles en inlanders liepen op hun bruine blote voeten onhoorbaar voorbij.

Het was een verrukkelijke en prachtige nacht.

Flannagan volgde Dorothy Fish op de hielen en stapte in het mandenwagentje, de inlandse voerman klakte met

de tong en de kittige paardjes trokken aan. Er werd onderweg niet veel gesproken. De rit duurde bijna een half uur. Toen stond het wagentje stil aan de voet van een tamelijk steile weg, die naar een hooggelegen wit gepleisterde villa voerde. De filmster stapte uit, betaalde de man en lopend gingen zij naar het huis. Er lag een vreemde glimlach op de lippen van Flannagan. Een paar malen keek hij achterom, de hellende weg af. Het huis was bijna helemaal donker en hij zag maar een bediende, een tamelijk oude inlandse vrouw, die onderdanig de deur open deed. Dorothy draaide hier en daar het electrisch licht aan en ging Flannagan voor naar een prachtig gemeubileerde kamer. Het huis lag volkomen afgelegen op de top van de heuvel, met een prachtige tuin, vol tropische gewassen rondom.

Flannagan keek uit het grote raam. In het maanlicht, duidelijk zichtbaar, zag hij een witte motorboot, als schoener getuigd bij het strand. -

Dorothy Fish deed het raam dicht, trok het blauwzijden overgordijn dicht, deed haar handschoenen uit, keek op haar horloge en zei toen, en het was alsof haar stem wat schor klonk:

— En nu zullen wij eens proberen zaken te doen. Laat maar eens kijken, wat je bij je hebt.

— Ik heb hier, wat ik te pakken moest zien te krijgen, antwoordde Flannagan eenvoudig. En ik moet u verzoeken wat voort te maken, want ik wil vannacht nog naar Haiti oversteken.

Onder het spreken had hij de tas open gemaakt. De bevende vingers van de vrouw grepen naar het kostbare kleinnood, de heerlijke diadeem met de acht galopperende paarden, naar de koraaltak, tenslotte naar de gouden Boeddhabeeldjes. Zij draaide de poppetjes om en om, streefde ze, nam dan weer de koraaltak en scheen er niet genoeg van te krijgen. Tenslotte echter deed zij alles weer in de tas, deed die langzaam dicht en zei, Flannagan doordringend aankijkend:

— Wat vraag je er voor?

— Maar er is toch al een prijs ge-

noemd, zei Flannagan verbaasd. Ik zou u deze voorwerpen leveren, tegen betaling van tweehonderdvijftig duizend dollars.

— Dan weet ik een andere weg, ik betaal er helemaal niets voor.

Flannagan kreeg niet eens de gelegenheid om na te denken.

De vrouw had hard in de handen geklapt en tegelijkertijd vlogen twee deuren, die toegang gaven tot de kamer open en op de drempel van iedere deur verscheen een man, die in deze kleine comédie, een heel duidelijke rol speelden.

Voor iemand, met een klein beetje inzicht tenminste, was het vrij duidelijk, wat de bedoeling was.

De vrouw had nauwelijks opgekeken en zei glimlachend:

— Hoe vind je de truc, Flannagan? Is hij niet goed geslaagd?

— Buitengewoon, moest hij erkennen. Alle respect, u heeft hem dat aardig geflikt. U bent Dorothy Fish zeker niet?

— Jij mag nooit meer raden. Dat heb je knap gezien. Ja, als wij elkander persoonlijk gekend hadden, zou het niet zo vlot gegaan zijn. Maar ik ken Dorothy Fish des te beter. Ze is zwaar ziek, het arme schaap, ik heb een tijdje bij haar opgepast, zij ijelde in haar koorts, daar zat ik bij en ze liet heel wat interessants los. Onder andere over die mooie spullen, in deze tas. De rest zul je wel begrijpen. Ik ben in haar plaats gegaan, maar zonder de bedoeling, tweehonderd vijftigduizend dollar te betalen, dat kun je wel begrijpen. Hier, Ted, neem dat maar aan en breng het snel weg, dan praat ik nog wat met deze heer.

— O, het is dus nog niet afgelopen? vroeg Flannagan, met een nijdig gezicht de heer Ted nakijkend, die vlug als een goochelaar de tas van de tafel had genomen en er mee door de deur verdween, die hij achter zich op slot deed.

— Ik ben bang van niet. Mijn vriend Mike en ik hebben je nog iets te zeggen, zie je. We zullen kort zijn, want ook onze tijd is wat beperkt. Je hebt

deze dingen zeker contant moeten betalen?

Flannagan was begonnen met het schoonmaken van zijn nagels met een spits houtje, dat hij uit zijn vestzakje had gehaald en zei nu:

— Ja, dat valt niet te ontkennen. Die Chinezen zijn erg wantrouwend en willen altijd boter bij de vis.

— Heb je al je contanten er aan besteed?

— Bij lange na niet.

— Dan heb je zeker nog wel een aardige duit in je zak? Nee, geen beweging. Wat er in zit, zal ik er zelf wel uithalen. Verdorie, die portefeuille ziet er mollig en kerngezond uit. Allemaal bankpapier, het mooiste wat er bestaat. En allemaal geld uit mijn dierbaar vaderland. Geen gezeur met banken en wisselbureaus. Ja, Flannagan, nu is de zaak ongeveer ten einde. Het is jammer maar we zullen je nu toch een tijdje hier moeten houden. Anders mocht je eens alarm slaan. Dat zou je toch zeker direkt doen?

— Natuurlijk. Ik zou geen minuut wachten, antwoordde Flannagan bedaard.

— Suze, ik vertrouw die kerel niet. Hij is mij te rustig, riep plotseling de stem van de man met de revolver. Ik heb zin om hem maar dadelijk neer te leggen. Ik wil...

Verder kwam hij niet. Uit de donkere gang, achter hem, was een gedaante te voorschijn gekomen, een vuist ging de hoogte in en een bonzende slag klonk. De man met de revolver viel met een soort snik plat voorover en zijn revolver vloog uit zijn hand over de parketvloer.

Flannagan had zich zelfs niet bewogen. Hij scheen het de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden en bleef rustig aan zijn nagels peuteren.

De vrouw werd lijkwit, scheen in haar handtas te willen grijpen, bedacht zich en vloog naar de tweede deur.

Voor zij die bereikt had, ging die open en de man met de kostbare tas kwam weer te voorschijn, maar helaas was het deze keer een andere.

De bedriegster deinsde achteruit, als-

of zij een spookverschijning zag en toen greep zij woest in haar handtas, maar het was te laat.

Flannagan had bliksemsnel het spitse houtje verruild tegen zijn browning en zei bedaard, maar op scherpe toon:

— Laat die tas dicht, lady, of ik verlies mijn geduld. Van je vrienden heb je geen hulp meer te verwachten, want die zijn buiten gevecht gesteld. Geef die tas hier. Daar heb je mijn gezonde portefeuille weer. Hé, de knappe plaatsvervangster van Miss Fish schijnt ook niet geheel zonder zakgeld te zitten. Duizend, tweeduizend, vierduizend, nu, dat is beter dan niets. En ga daar nu maar zitten, want wat mij betreft, is je spel uit. Ik ben namelijk Flannagan niet. Die slaapt, de boef.

Wankelend, bijna stikkend van woede, ging de vrouw naar de stoel, die haar was aangewezen, waarop zij met een stevig touw vlug werd vastgebonden.

Om de revolverman behoefde men zich geen zorgen te maken, want de slag had hem volkomen bewusteloos gemaakt. Een doek werd als prop in de mond van de vrouw gestopt en toen vroeg Flannagan, die zijn tas weer had overgenomen:

— Waar is de oude meid?

— Die zit in de kelder.

— En het jongmens, dat de tas meenam?

— In de garage.

— Prachtig! Die zijn in alle windrichtingen verstrooid en nu vlug naar het jacht en gebruik maken van de wind en het gunstige getij, om ons uit de voeten te maken.

— Wist je Edward, dat dit zou gebeuren?

— Neen, Charles. Eerlijk gezegd, daar wist ik niets van, antwoordde Raffles, met zijn hand over de tas strijkend. En ik moet zeggen, dat zij haar rol heel goed gespeeld heeft. En alles zou heel anders gelopen zijn, als ik niet gevraagd had aan jullie, mij in ieder geval geen ogenblik uit het oog te verliezen, nadat ik de rol van Flannagan op mij had genomen. Het scheelde weinig of de lieve dame had mij hier op deze plaats een paar kogels in het lichaam laten schieten. En nu genoeg gepraat. Want wanneer de grap ontdekt wordt, moeten wij reeds in volle zee zijn.

— Het is jammer, dat het niet de echte Dorothy Fish was, want die had zeker het bedrag bij zich gehad.

Raffles haalde zijn schouders op en zei:

— Men moet nooit het onderste uit de kan willen hebben, Charles. Wij hebben de sieraden, wij hebben het geld van Flannagan, wij hebben het zakgeldje van deze dame, mij dunkt, dat wij tevreden kunnen zijn.

Een half uur later ongeveer waren Raffles en zijn twee metgezellen aan boord van de snelle motorschoener, die slechts bewaakt bleek te zijn door een man, waarschijnlijk ook een handlanger, die zelfs niet eens aan tegenstand dacht en gemakkelijk overmeesterd kon worden.

Een kwartier later was het prachtige schip in volle zee en zette koers naar de Westkust van de Verenigde Staten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het einde van Percy Macload

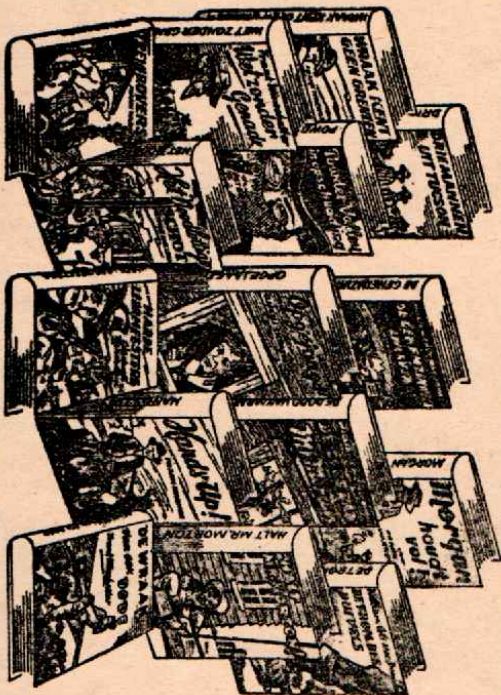
95.521. - Limburgse Drukkerijen, N.V.,
HASSELT

Gedrukt in België

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noedeltige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Warbater
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen door Gladwell Richardson
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Calhoun
14. Mergan houdt vol door Frank Warner
15. De Trem des Dulvals door William Calhoun

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgevoent betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIBSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Mijn bedrag van f 44.25 / de 15 boeken van f _____

te betalen, overgemaakt / wordt licht 40 cent voor
reboonkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorkruisen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____